

ÎN PAG. 2:

● A fi dascăl înseamnă a fi om cu inimă caldă
de acad. EM. CONDURACHI
● Seri de comedie la „Casandra”
(Cronica dramatică)

ÎN PAGINILE 3-4:

PRELUDIU
SUPLIMENT CULTURAL-
ȘTIINȚIFIC PENTRU ELEVI

ÎN PAG. 5:

● Actualitatea pen-
tru tineret
SPORT

Primirea de către tovarășul
Nicolae Ceaușescu
a ambasadorului
R. S. Cehoslovace

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a primit marți, 19 martie 1968, pe ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Republicii So-

cialiste Cehoslovace la București, dr. Cestmir Cisar, în legătură cu plecarea sa definitivă din țara noastră.
Primirea s-a desfășurat într-o atmosferă caldă, tovarășească.

Proletari din toate țările, uniți-vă!

„Baterile de coastă” de la
Porțile de Fier
Foto: ION CUCU

Științea tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIV, SERIA II, NR. 5857

6 PAGINI — 30 BANI

MIERCURI 20 MARTIE 1968

La Uzinele „Republica” din Capitală

CAMPANIE DE PRIMĂVARĂ

HECTARE SUB TROIENELE NEPĂSĂRII

În deosebi în județele din sudul și vestul țării unde timpul a devenit favorabil, semănatul culturilor de primăvară este lucrarea care, alături de acțiunile ce se desfășoară în legumicultură, în livezile de pomi și plantațiile de vii, pentru extinderea irigațiilor și asigurarea bazei furajere, solicită acum la maximum preocupările, întreaga activitate a țărănilor cooperatori, mecanizatorilor și specialiștilor agronomi. Pentru reușită se cere operativitate și calitate, grijă în folosirea fiecărei palme de pământ.

Printre organizare superioară a muncii, în cadrul multor unități agricole din județele Arad, Timiș, Dolj, Teleorman, Ilfov, Constanta, Bihor și Olt, mașinile au fost folosite la întreaga capacitate asigurându-se astfel încheierea mai devreme cu câteva zile a semănatului la lucernă, trifoi, mazăre și alte culturi din prima urgență.

Ceea ce se centralizează în situațiile operative, cele înfățișate cu prilejul raidului anchetă întreprins de redacție cu sprijinul

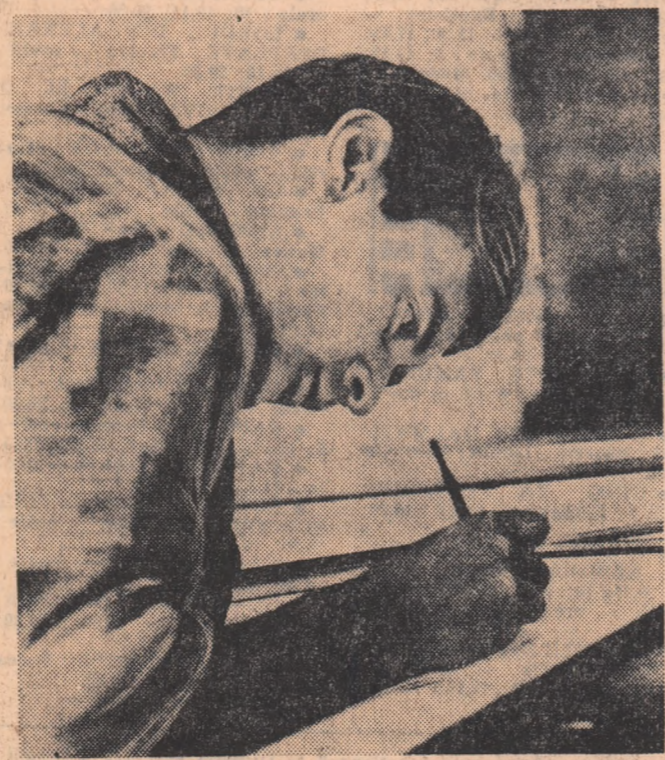
corespondenților săi, dovedesc însă că timpul bun de lucru din ultimele zile, forța mecanică existentă nu sînt folosite nici pe departe cum ar trebui. În județele Vilcea, Buzău, Argeș, Mehedint, Vrancea arăturile de primăvară au fost executate pe suprafețe neglijabile, iar semănatul culturilor din prima urgență și pregătirea terenurilor rezervate abia reprezintă câteva procente. Înainte de toate, această situație se explică prin aceea că în multe cazuri (S.M.T. Vinju Mare, Șimian, Predești, Buda, Recea și altele), reparațiile la mașini și tractoare s-au făcut doar pe deasupra vopselei, fiind chiar de la început imobilizate în brazdă; semințele n-au fost procurate în

cantitățile necesare sau, pur și simplu pentru că se așteaptă de către consiliile de conducere zile mai frumoase.

În județul Constanța, la Ciocirlița de Jos, cînd să iasă cu semănătoarea în câmp, tractoristul Dumitru Stoian, s-a trezit că spitele unei roți sînt rupte. Cine a „reparat-o”? Mecanicul agricol Stan Turcu — ne-a răspuns șeful de brigadă Victor Bănică, deși fie vorba între noi, partea principală de vină îi aparține. Și tractorul a stat o zi întreagă pînă cînd semănătoarea a fost revizuită. De altfel, aproape o cincime din tractoarele S.M.T. Cobadin

G. BRAD

(Continuare în pag. a 1V-a)

LABORATOR

Dacă toată lumea este de acord, de exemplu, că prezența unui bacil tifoid în apa de băut este o situație alarmantă care merită o atenție deosebită, preocupărilor de igienă mintală li se consacră, deocamdată, mai ales discuții ocazionale și sporadice. Desigur, ca și trupul, mintea are nevoie și ea de îngrijiri, pentru a preîntîmpina boala și pentru a asigura o prestație socialmente utilă. Are ea nevoie, însă, de îngrijiri speciale? Sănătatea sufletească nu este, oare, o oglindă automată a celei corporale? Vechiul dicton mens sana in corpore sano nu poate fi interpretat în sensul că cea mai bună formă de igienă mintală, este igiena fizică și întărirea generală a corpului? Răspunsul nu poate fi simplu, pentru că relațiile dintre aspectul fizic și cel psihic al persoanei umane, sînt relații complexe și de dublu sens. Există, indiscutabil, un răspuns, uneori amplu, pe plan sufleteș al bolilor organelor interne — și la acest fapt contribuie nu numai influențarea

directă a celulelor cerebrale de către toxine, hormoni etc., ci și durerea și sensibilitatea corporală difuză cunoscută sub numele de cenezesthie, ca și reacția psihologică a persoanei la situația

IGIENA MINTALĂ

Conf. univ. dr. docent V. Săhleanu

de boală (neliniște, sentimente de dependență, de restrîngere a libertății, de inferioritate). Există însă și o influență constantă a psihicului asupra funcțiilor organelor interne, eviden-

CLUB PENTRU CONS- TRUCTORI

În colonia muncitorească de la Clunget, unde se construiește Uzina hidrocentrală de pe Lotru, a fost dat în folosință un local de club. În sala de cinematograful, cu 200 de locuri, pot rula filme și pe ecran lat datorită aparatului modern cu care a fost dotat clubul, iar în rafturile bibliotecii se găsesc circa 1500 de volume pe care atît vechii cititori cît și cei aproape 350 de noi înscriși le pot împrumuta. Pentru jocurile de club au fost aduse 13 mese de sah, remi, table și două mese de tenis.

V. RĂVESCU

Încrederea în inițiativă

disocieri

Viitoare monumente de arhitectură se conturează acum pe planșetele studenților de la Institutul „Ion Mincu”
Foto: EMIL COJOCARU

Ideea unei inițiative se naște adesea spontan. Numai după aceea începe activitatea propriuzisă, efortul organizat de a-i da dimensiuni concrete. Momentul însă în care se declanșează resortul unei inițiative este aproape întotdeauna neașteptat, derutant de neașteptat, oricît de mult a fost căutat, dorită, pregătită, în viața de toate zilele ca și în cercetarea științifică. Asemenea momente sînt, totuși, firești, frecvent înfățișate în viața unui om sau a unei familii, a unui colectiv de muncă sau a unei organizații. Atît de firești, încît au intrat de mult în obișnuința cotidiană și nici nu ne-am

putea imagina ca un colectiv sau o organizație să se lipească, cu bună știință sau nu, de prețiosul ajutor al ideii în activitatea sa. Ceea ce înseamnă că uneori are o mai mare semnificație terenul pe care încolțește ideea, condițiile care îi se oferă pentru devenirea sa faptică. Depinde numai de climatul înfățișat în colectiv sau în organizația respectivă ca ideea să se poată transforma în propunere și din propunere în inițiativă.

Etapele procesului de transformare sînt în realitate insesizabile; disocierea este posibilă numai teoretic. Cu atît mai mult, cu cît se împlinesc uneori ca propunerea să moară în fața de idei sau altorii ca ideea să nu depășească stadiul de inițiativă. Depinde — iarăși! — de același climat, de cadrul pe care îl poate crea o organizație sau alta și pe care membrii săi îl simt favorabil sau nu cultivării inițiativei.

Terenul pe care activează în momentul de față organizațiile U.T.C. și condițiile de lucru create constituie un prilej nimerit nu numai pentru împlinirea solidă a unui spirit de inițiativă trainic în rîndul membrilor lor, ci și pentru a-l așeza în rîndul coordonatelor majore ale stilului lor de muncă. Munca colectivă, alături de răspunderea personală, inițiativă, alături de consultarea reciprocă — au fost dintotdeauna atribuțiile esențiale ale vieții de organizație iar abdicarea — fie și numai temporară — de la ele ar fi egală cu renunțarea de bună voie la unul din cei doi termeni care compun noțiunea: la „viață” sau la „organizație”. Tocmai de aceea măsurile adoptate recent, și întîmpinate cu deosebită satisfacție de întregul tineret al țării, repun în drepturile lor câteva elemente fundamentale, între care cultivarea inițiativei este unul de prim rang. Inițiativa organizatorilor mari, cuprinzătoare, care îmbrățișează în dimensiunile lor o comună întreagă, o întreprindere, sau un liceu, deschide posibilități pentru afirmarea unei largi inițiative, capabile să valori-

fice înclinația către idee a fiecărui tînr în folosul tuturor. Cîmpul de activitate, larg deschis înainte, permite realizarea oricărei propuneri, oricît de îndrăznețe, pentru că organizațiile nu sînt acum doar mai mari, ci, prin aceasta, mai puternice. La rîndul său, dezideratul des amintit la Constituția pe țară a U.T.C., acela ca tinerii să devină organizatorii propriilor lor activități, presupune cu obligativitate ideea ca tinerii să nu aștepte decît de la ei înșiși indicațiile de a organiza acțiunile pe care tot ei și le doresc, ceea ce sporește atmosfera de căutare și inițiativă efervescentă. De asemenea, cadrul organizatoric creat prin trecerea la noua împărțire administrativ-teritorială îndeamnă la o mai mare libertate de acțiune și de sporire a sentimentului răspunderii personale nu numai în relațiile dintre județ și organul central ci, în aceeași măsură, și între comună, întreprindere sau școală — și județ. Noua lege apără dreptul fiecărei organizații — care este și o datorie în același timp — de a gândi cu capul propriilor săi membri și de a acționa în conformitate cu necesitățile sale cele mai întîme, pe care nu le poate cunoaște nimeni mai bine decît ea. Comitetele județene ale U.T.C. trebuie să fie, de aceea, în primul rînd organe de sinteză, care să acumuleze, să studieze, să unifice la sediile lor cele mai frumoase inițiative pentru a le retransmite apoi direct, fără alte verigi intermediare, în celelalte organizații și pentru a crea astfel acel flux continuu al experienței bazate pe inițiativa personală între o organizație și altele.

Toate aceste argumente nu fac însă decît să pregătească terenul, să sugereze căile de urmat. Condițiile existente în prezent oferă numai posibilitățile care trebuie, în mod firesc, să capețte contururi în viață. Iar aici în-

D. MATA

(Continuare în pag. a V-a)

DIN NOU DESPRE APROVIZIONAREA POPULAȚIEI FALSA ODISEE A LEGUMELOR

Zarzaraturile și legumele preambalate sau deshidratate sînt tot mai solicitate de către gospodine. Din păcate, nu același lucru se poate afirma despre aspectul și calitatea unor dintre produsele ce se vînd la cîntar — așa zisele zarzaraturi „proaspete”...

Care sînt cauzele ce determină apariția în comerț a unor articole ce nu corespund preferințelor consumatorilor? Iată întrebarea cu care ne-am adresat cîtorva tovarășii care răspund de sectorul agro-alimentar.

„Organele comerciale au și ele partea lor de vină — afirmă tovarășul George Minculescu, director în Direcția Desfacere din cadrul Departamentului pentru valorificarea legumelor și fructelor. — materializată prin recepția de produse de slabă calitate, pe motiv că mărurile respective sînt deficitare. La aceasta se mai adaugă executarea defectuoasă a operațiilor de sortare, manipulare și depozitare. Însă oricît de atent s-ar umbra cu legumele, oricît de judicios ar fi sortate fructele — dacă ele sînt de proastă calitate încă de la producător — consumatorul nu își va putea oferi, desigur, o marfă mai bună decît cea achiziționată...”

— Nu cumva una din cauzele slabei calități se datorează și nerespectării termenelor de livrare a produselor? — Leonie Georgescu, șeful serviciului Desfacere al I.O.V.L.F. — București, nu stă prea mult pe gînduri pentru a răspunde la această întrebare.

— Una dintre cauzele care favorizează lipsa de calitate — este determinată de goana după cantitate. Și iată cum: unii furnizori, dintr-un motiv sau altul, nu-și respectă obligatiile

contractuale. Este vorba în special de unele cooperative agricole. În loc ca întreaga cantitate să ne vină eşalonat conform planificărilor noastre în funcție de spațiile de depozitare și de consum, există perioade cînd ori nu vin de loc, ori primim mai multe vagoane decît ne așteptăm. În felul acesta, mari cantități de cartofi și alte legume se depreciază, altele nu pot fi sortate cum trebuie, neavînd permanent nișa de lucru necesară la dispoziție.

— Ce perspective există pentru ca în acest an, pe lângă cantități îndestulătoare, produsele să ajungă pe piață și cu aspect plăcut, de bună calitate? — Păstrarea pe termen lung și în bune condiții a fructelor și legumelor, produse ușor perisabile, constituie o preocupare permanentă a departamentului nostru — afirmă tovarășul D. Marghidan — secretar general în D.V.L.F. Pe baza studiilor întocmite de către I.C.P.L.F., avem în vedere construirea unei rețele corespunzătoare de depozite de mare capacitate (între 300—800 tone), cu posibilități de dirijare a temperaturii și umidității precum și cu o bună ventilație. Ele sînt afectate tranzitării și mentinerii unui stoc-tampon pentru a proviziona ritmică a pieții de desfacere și pentru conservarea produselor pe o perioadă mai îndelungată.

Amplasarea acestor depozite va fi făcută atît la locul de producție în cazul bazinelor care au pondere (strugurii de masă, perele, merele, cașpa ș.a.) cît și la locul de desfacere. În felul acesta populația va beneficia de cantități mult sporite

ROMULUS ALEXANDRESCU

(Continuare în pag. a 1V-a)

A FI DASCĂL ÎNSEAMNĂ A FI

OM CU INIMĂ CALDĂ

de acad.
Em. Condurachi

Este adevărat: exact în vreme în care adolescența tulbură, prin ritmul său grăbit și tumultuos, un echilibru biologic și moral instalat de-a lungul anilor copilăriei; exact în vreme în care instinctele și aspirațiile îmbracă nu odată forma unui neconformism și chiar a unei libertăți „anarhice”, tocmai atunci sporesc exigențele față de tineri, tocmai atunci intervine parca și mai dur frul școlii, al educației, al programelor. Cu excepția unor firi mai domoale, dacă nu chiar și mai apatice, tinerii suportă mai greu toate sfaturile, toate programele, toate obligațiile.

Să stăm strîmb și să judecăm drept, cum spune o foarte înțeleaptă zicală: ar fi oare bine ca toți tinerii să execute fără nici o rezistență toate programele și toate îndemnulurile? Ar fi desigur comod, dar nu cred că ar fi totdeauna și bine. Departele de mine gîndul de a aplauda orice rezistență și de a nesocoti orice sfat. Mă tem chiar că acestor note, să dau câteva sfaturi. Tin însă să previn pe cititorii de pe acum că ele se adresează în egală măsură și părinților și dascălilor.

Sau uită adevor că cel mai greu lucru este să împiedici un arbore tânăr să crească în tumultul primăverii sale. Marea problemă stă în a canaliza în folosul său seva tânără și viguroasă. În a-i îndrepta spre înălțimi și spre lumină noile ramuri, în a le îndemna să îmbrățișeze marginile cerului și ale lumii. Chiar dacă ne place arta grădinarilor francezi, chiar dacă maestrii horticultori poate obține cele mai decorative grădini, obligând arbuștii să crească într-o anumită

direcție și numai la o anumită înălțime, ar fi absurd și din ferice imposibil, ca întreaga vegetație să se supună unor astfel de tipare. Pînă la urmă ne-am sătura de această splendidă monotonie a formelor perfect disciplinate, menite mai mult să placă ochilor noștri decît să permită fiecărui arbust în parte să-și trăiască viața sa întreagă și complexă. Din ferice, pădurea oamenilor tineri e mai puternică decît voința cea a unui grădinar excesiv de planificat și „geometrizat”.

Și părinții și dascălul uită uneori însă că adolescența poartă în sine germele unor mari elanuri. Chiar și cei mai „înfrîți” — cer iertare pentru acest cuvînt ne-potrivit și nedrept — pot fi cuprinsi de valul dărilor de sine. Cu o condiție: să cunoști ce se întîmplă pe toate planurile cu trupul în plină transformare a acestor tineri și pe ce cale pornește elanul lor nativ; să respecți și să îngrijești tot-odată această plantă tânără, care nu se lasă totdeauna strivită, care nu ascultă orbeste, care pretinde să fie și ea „ascultată”.

Acesta sînt coordonatele biologice și morale ale procesului grăbit de creștere și de maturizare a adolescenței, în care elemente biologice, adeseori chimice pure și simple, se împletesc cu răbuniri de voință, adeseori de rezistență. Mîine ei vor purta nu numai peoeta propriului lor temperament dar și pe aceea a

medului familial și „didactic” în care au crescut. Profesorii care nu cunosc alt zeu decît admonestarea și care, în lipsa băului, lovesc cu nota din catalog, ar trebui să-și găsească altă ocupație, lăsînd locul celor pentru care meseria de profesor este, înainte de toate, legată de afecțiunea pentru tineretul pe care vor să-l formeze. Cine și-a ales meseria de profesor trebuie să se întrebze nu numai dacă îi este dragă meseria, dar dacă îi sînt dragi și copiii — mari sau mici — fiecare vîrstă fiind la fel de sensibilă la acel suflu de înțelegere și căldură umană care străbate din adîncurile oricărei ființe.

Se va spune, și nu fără dreptate: școala medie, universitatea, nu sînt grădinițe de copil. Oamenii tineri trebuie să știe că viața înseamnă un continuu efort și că programele, rod al unei îndelungate experiențe, reprezintă ceea mai sigură cale pentru a înarma pe viitorul membru activ al societății cu cel mai bun instrument de lucru și anume pregătirea sa tehnică și științifică. Nu avem nimic și nici n-am putea avea nimic împotriva unei atari definiții. Mi-am cîștigat eu însumi o bogată experiență didactică în lumina acestor principii. Nu principii deci poate fi contestat, ci aplicarea lui meca-

nică, nediferențiată, adeseori o-bosită, plictisită. Știu că viața nu e ușoară, că și profesorii sînt oameni și că nu odată au și ei de făcut față unor greutăți personale. Și totuși! Dacă un lucrător neatent strică o pereche de ghete sau sporește numărul rebuturilor dintr-o uzină, e tras la răspundere și plătește paguba. În cazul unei să-zuine, în sensul cel mai rău al cuvîntului, și se desface chiar contractul de muncă. Cine plătește însă pentru suflul strivit al unor adolescenți, pentru povara neîncercării în oameni ce-i va urmări poate o viață întreagă? Iată de ce răspunderea profesorilor, pentru care tinerii din fața lor sînt o masă amorfă, constituie o gravă problemă socială. Nu-i de ajuns — cum se întîmplă adesea — să urmărești în chip binevoitor elementele „inzeltrate”, ci trebuie să îmbrățișezi cu atenție, cu înțelegerea și cu afecțiunea ta întreagă pe toți „nedisciplinații”, pe toți „neconformiștii”. Poate că nu e ceva în ordine cu sănătatea lor, poate că vin pe băncile școlii cu a-mintiri grele de acasă, poate că nimeni nu le-a vorbit cu respectul datorat unei ființe umane, poate că nimeni nu le-a solicitat atenția și interesul. A fi dascăl înseamnă, înainte de toate a fi om cu inimă caldă, capabil de a acționa întotdeauna, în rîndurile tineretului care îți este încredințat, ca un arc col-

toac, care să știe să tragă și să scoată scintila ce se află în suflul fiecărui tînar.

Cu acesta sîntem doar la începutul activității unui adevărat dascăl. O dată deschis acest făgaș, pe care se vor trezi și vor merge mină în mină încrederea și respectul reciproc între dascăl și elev, atunci pot fi cerute acestuia din urmă toate eforturile. El le va da, simțînd că îi sînt solicitate. El se va strădui să răspundă unei chemări care îi este adresată în chip individual și colectiv. În același timp. Nu înseamnă desigur că greutățile vor dispărea ca prin farmec. Nu înseamnă că toți tinerii vor în-vîta „cîntînd” și vor răspunde „în cor”, dar afecțiunea pentru tineret, dar respectul uman la care are dreptul, sînt singurele chei ce pot deschide poarta, ferice de lanțurile altor programe, spre o concepție de viață mai nobilă și mai plină de răspundere. Iată de ce am făcut întotdeauna efortul să citesc semnificația mai adîncă a protestului „neconformiștilor” și a „înfrîntilor”. Ei au exprimat nu o dată într-o formă exagerată, poate nepotrivită, protestul unor tineri față de lipsa de entuziasm de a apare, la o analiză atentă, în felul de a gîndi și acționa al unor dascăli, insuficient de pătrunși de marea răspundere a sarcinii pe care și-au asumate-o. Iar aceste câteva sumare gînduri le-aș adresa, prin intermediul ziarului tineretului, în primul rînd, celor tineri care își încep acum sau și-au început de cîțiva ani nobila profesie de dascăl.

CRONICA DRAMATICA

Subordonate unor necesități de studiu, spectacolele realizate de studenți au întotdeauna avantajul de a ilustra un moment precis de cultură teatrală.

Un spectacol de comedia dell'arte, o piesă „clasică” din teatrul absurd, o mostră de „ca-ra-gialism” constituie momente de primă importanță ale inițierii în arta comediei, pe care spectacolele din ultima vreme ale studenților le-au fixat cu deosebită acuratețe. Și nu numai cu acuratețe ci și cu o capacitate de a transforma studiul în creație, exercițiul în reprezentare, care sugerează deja nașterea în student a artistului.

În „Memoriile din dragoste ale lui Arlecchino și ale celorlalți” (realizat de clasa profesorului Costache Antoniu, în regia lecturii Victor Moldovan) capacitatea efectivă spectaculară de creație de studenți și cu atât mai laudabilă cu cît e vorba de refacerea prin cultură a unui fond artistic ajuns cu multă vreme în urmă la pasivitate. În acest sens studenții au dovedit deosebită seriozitate. Scenariul realizat de Ada Albon a valorificat inteligența procedeele dramaturgice din comedia dell'arte: personajele fixe, situațiile tip, mișcarea complexă a cuplurilor, constituirea în timp a acțiunii prin acumulare de momente cu o pronunțată autonomie, articularea deci sumamă, neglijentă, explicabilă prin preferința vădită acordată compozițiilor statice, gama comică luxuriantă — însumînd comicul de situații, de caracter, de limbaj, satiră, umor și absurdul, neco-herent și resursă de haz, de cea frustă la cea delicată. Dar ceea ce a trecut dincolo de procedeele genului, i-a pătruns spiritul: a reînviat verva aceea unică — neurtoare, licențioasă și candidă totodată, amestecul de robustețe și exuberanță și melancolie, vitalitate trulentă dar și o discretă dispoziție lirică. Poate personajul lui Pedrolino e cea mai clară dovadă a ființei cu care s-a realizat imaginarea acestui gen viu acum câteva secole.

Interpretarea s-a arătat și ea capabilă de a depăși „reconstituirea”, de a transforma procedeele aflate prin studiu, în mod propriu de a acționa artistic. De la stilul de caracterizare — mobilizînd toate resursele: tîmptă, mișcare, expresie, dicție, timbru, mergînd de la șarja cumpărită la idealizare, la ritmul și caracterul mișcării scenice la împletirea de elemente coreografice și coreografice, totul a dovedit la interpretare — un colectiv înzestrat, de o laudabilă omogenitate — o capacitate de adopțiune remarcabilă. Poate că e privilegiul tineretului, dar poate e mai curînd cîștigul cuvenit talentului autentic, cultivat cu atenție.

E probabil normal ca una din versiunile cele mai puțin contestabile ale teatrului lui Eugen Ionescu să aparțină studenților.

„Cîntăreața cheală” — „clasică” teatrului absurd, și-a găsit o interpretare „clasică”. În regia lui Octavian Cotescu, studenții (clasa profesorilor Beate Fedranov) au oferit versiunea cu care trebuie să înceapă înțelegerea piesei lui Eugen Ionescu și poate să se și termine.

Regizorul Laurențiu Azmîrcău a construit spectacolul pe o foarte fertilă asociație culturală. Acțiunea petrecîndu-se în Olanda, umorul fiind frust și truculent, piesa întîlneste lumea picturii olandeze de gen. Scenografia lui Mircea Ribînschi, costumele, tinuta și mișcarea personajelor, totul trimite la pinzele secolului XVII olandez.

Alături de pitorescul ambianței, portretele constituie reușita cea mai vădită a spectacolului. Portrete de un comic gros — jude Adam (Valer Dellakeza), servitoarele hide, doleanse, cu risul lor timp (Aimée Iacobescu, Gita Popovici, Aurora Roman). Grețuros Licht — cretin, onest. (Alexandru Vlad Morariu), portretele trase cu mai puțin pastă, cu contururi mai nete, mai spirituale — elegantul și ironicul consilier Waker (Constantin Marinescu), ingenua rustică (Luminița Blănaru), portrete de un umor indulgent — Ruprecht, flăcăul care nu știe de glumă, lent și meticulos la vorbă, căruia mîine nu-i merge mai departe decît vederea (Anton Tauf), portretul de un haz subțire — doamna Brigitta — din care Gita Popovici face un personaj într-adevăr irezistibil.

Montînd „O noapte furtunoasă”, aceiași studenți, tot în regia lui Octavian Cotescu, își propun parcă să formuleze o sinteză proprie asupra ultimelor cercetări și ipoteze spectaculare de care a beneficiat Caragiale în stagiunea trecută. De fapt nu e propriu-zis o sinteză, ci un rezumat foarte rezonabil și foarte limpede, oferit ca atare — fără velenități sau pedanterii; un mod de a trage concluzii necesare dintr-o discuție care s-a desfășurat cu strălucire, de a-i confirma pătrunderea în „universități”, deci de a-i oferi un anume gen de consacrare.

Este vădită relația cu viziunea lui Lucian Pîntile: un aer de mahală sărmană, cu vulgarități și cretinisme, dar și cu un soi de bună-cuviință umilă și cu niște biete discreții și bucurii inofensive. Jupin Dumitracu stă în casă cu un cămeșoi de pînză groasă cu o croială preistorică, și — bine înțeles — în ciorapi. Ipingescu, de-al casei, are niște trînci rezervați, cu care caldă moale și atent pe presurile coanei Veta. Se joacă table, se scutură zdărnii zarurile, se pliesc bucle în cutie cu un fel de gravitate profesională. Ca și în versiunile de la Teatrul „Nottara”, cuplul surorilor e bine diferențiat: Zîta e cochetă, e sclipicioasă, e guralivă, Veta e mai amărâtă, mai lentă, mai frustă. Rică Venturiano e un student sărac, un coate-goale, cu îndrăznelile timidului și spamele nenorocului căruia nu-i mai trebuie un necaz în plus. Original e personajul lui Spiridon. Anton Tauf realizează un Spiridon „în pantaloni scurți”: cu genunchii jupuți, cu umiri și înveseliri puțin timpe, în fond foarte copilărești, cu o dicție foforită și șuierată. Spiridon are în fundul buzunarului, în care-i intră mina pînă la cot, o cutuță de tablă cu capac în care își adună comorile, pe care o zornăiește năntîng și încîntat la fiecare pas.

Omițînd propozițiile prea tranșante netraditionale ale ultimelor versiuni, studenții rețin pusurile indiscutabile în execuție pe care Caragiale a știut s-o străduie în toate adevărații actori. Deși nu le izbutese întotdeauna perfecțiunea e mereu prezentă ca aspirație. E una din răzburările dar și promisiunile maturității.

Însă „O noapte furtunoasă” dovedește încă odată convingător existența unui grup de studenți omogen, lucifund și inteligent și rigoroși, însumînd cîteva remarcabile talente: Gita Popovici, Luminița Blănaru, Valer Dellakeza, Anton Tauf, Alexandru Morariu.

ILINA GRIGOROVICI

*) — „Memoriile din dragoste ale lui Arlecchino și ale celorlalți” — „Ulciorul sfîrmat” și „Cîntăreața cheală” — „O noapte furtunoasă”.

hologică, nu se întîmplă de fapt nimic — ne facem că se întîmplă, piesa nu e și piesă — o ie drept piesă, o foci ca pe „Hedda Gabler”, cum spunea Bataille. Spectacolul pregătit de Octavian Cotescu s-a raliat acestui mod de interpretare.

Actori au sugerat niște individualități. Doamna Smith (Gita Popovici) nu e echivalentă și substituibilă cu Doamna Martin (Aimée Iacobescu): prima e mai în vîrstă, mai înăcrățată, cealaltă mai ingenuă. Domnul Smith (Constantin Marinescu) e mai rigid, mai „mineralizat” decît Domnul Martin (Valer Dellakeza). Pompierul (Alexandru Vlad Morariu) e stupid, Bona (Luminița Blănaru) e fantastă și împertinată. Între personaje se leagă subite și eterne alianțe, ori între manechine nu pot exista afinități, mici accidentale. Acordînd un minimum de psihologie personajelor, actorii pot crea momente de tensiune — recunoașterea soților Martin, soneria și emoțiile așteptării, curiozitatea, pot sugera pliosul ucișător, vidul sau panica, deci ecoul grav a risului lui Ionescu.

Asocierea cu „Cîntăreața cheală” a comediei lui Kleist „Ulciorul sfîrmat” e lipsită de sensuri teatrale, justificabilă numai prin rațiuni de studiu. „Ulciorul sfîrmat” prilejuiește un

Opera Română „Seară vieneză”, ora 19.30; la Sala Palatului „Don Carlos”, ora 19.30; Teatrul Național Sala Comedia „Heidelberglu de altădată”, ora 19.30; Sala Studio „Topaze”, ora 19.30; Teatrul de Comedie „Troilus și Cresida”, ora 20; Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra” Sala Schitu Măgureanu „Julius Cezar”, ora 20; Sala Studio „Comedie pe intinerie”, ora 20; Teatrul Mic „Amintirea a două dimineți de luni”, ora 20; Teatrul „C. I. Nottara” Sala Magheru „Henric IV”, ora 19.30; Sala Studio „Absența unui violoncel”, ora 20; Teatrul „Ion Creangă” „Năzdrăvăniile lui Păcălă”, ora 16; Teatrul Tîndărică „Iarmarocul piticului Clip”, ora 17; Sala din strada Academiei; „Vrăjitorul din Oz”, ora 17.

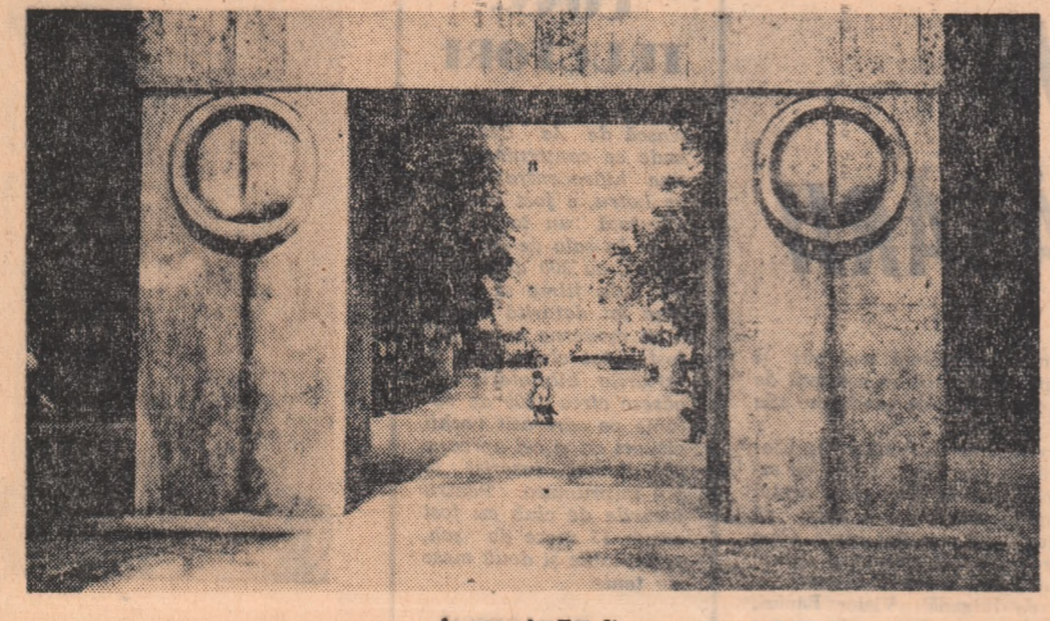
IGIENA MINTALĂ

navi, există marca categoric a celor care, din cauze ce rezidă în structura și în reactivitatea lor mintală, nu depun o prestație socială optimă, nu se bucură de viață, constituie un izvor de nefericire pentru ambianța lor imediată... Igiena mintală are în vedere tocmai de aceea și ameliorarea condiției umane, înțelegerea aspectelor sale caracteristice omenești. Pentru igiena mintală, sănătatea nu se definește numai negativ (prin absența unei boli) ci și pozitiv, în raport cu un „ideal” de personalitate. Sănătos este omul capa-

după cum excursiile în munți constituie pentru locuitorii marilor orașe, o evadare complexă dintr-un mediu zgornos, imbric-sit, în care activitatea decurge în tensiune.

Nu este simplu să-ți întocmești un „program al vieții zilnice”, în care activitatea și odihna, încordarea și relaxarea, munca creatoare și cea de rutină — să fie alternate judicios. Cu atît mai grea este întocmirea unui „program de viață” care să se întînde pe un deceniu.

Mă hazardez totuși formulînd cîteva teze, pe care le consider orientări de valoare generală. Igiena nu trebuie confundată

In parca la Tg. Jiu

CINEMATOGRAFE

MIERCURI 20 MARTIE 1968

17.30 — Pentru cei mici: — Micii meseri mari; — Filmul: Kiril, clovnul.

18.00 — Telecronica economică, Eforturi conjugate.

18.30 — Curs de limba engleză (lectia a 8-a).

19.00 — Alma-Mater — emisiune pentru studenți.

19.30 — Telem Jurnalul de seară.

19.50 — Buletinul meteorologic.

20.00 — Interpretul preferat — muzică populară la cererea telespectatorilor.

20.15 — Transfocator.

21.00 — Avanspremieră.

21.15 — Telemcinemateca „Dor nestins” Film artistic cu Bette Davis și Claude Raine.

22.45 — Telem Jurnalul de noapte.

● RĂPIREA FECIOARELOR: Patria — orele: 10; 12.15; 14.30; 16.45; 19; 21.15. București — orele: 9; 11.15; 13.30; 16.30; 18.45; 21.

● CU TOATA VITEZA INANTE: Republica — orele: 9.30; 11.45; 14; 16.30; 18.45; 21.

● PENTRU CITIVA DOLARI IN PLUS: Festival — orele: 8; 10.30; 13.45; 16.30; 21.15. Luceafărul — orele: 8; 10.30; 13; 15.30; 18.15; 21.

● EROII DE LA TELEMARK: Grivița — orele: 9.30; 12; 15; 17.45; 20.30. Tomis — orele: 8.15; 10.45; 13.15; 15.45; 18.45; 20.30. Capital — orele: 9; 11.45; 14.30; 17.30; 20.30.

● MUZICANTUL: Victoria — orele: 9; 11.15; 13.30; 16; 18.30; 20.45.

● IMPUSCĂTURI PE PORTATIV: Lumbina — orele: 9.15; 16.30; în continuare 18.45; 20.45.

● CIND TU NU ESTI: Dolina — orele: 11.30; 13.45; 16; 18.15; 20.30.

● TOM JONES: Union — orele: 15.30; 18.30; 20.30.

● LEUL AFRICAN: Timpuiri Noi — orele: 10.30; 12.15; 14; 15.45; 17.30; 19.15; 21 în continuare.

● BLESTEMUL RUBINULUI NEGRU: Giulești — orele: 10; 15.30; 18; 20.30. Arta — orele: 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21. Me-

lodia — orele: 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21.

● SFINTUL LA PINDĂ: Ferrovier — orele: 9.45; 12; 14.15; 16.30; 18.45; 21. Excelsior — orele: 8.45; 11; 13.15; 15.30; 17.45; 20. Floarea — orele: 9; 11.15; 13.30; 16; 18.15; 20.30. Modern — orele: 9.30; 11.45; 14; 16.15; 18.30; 20.45.

● PROFESORUL DISTRAT: Infrățirea între popoare — orele: 16; 18.15; 20.30.

● CEI SAȘTE SAMURAI: Dacia — orele: 8-20 în continuare.

● O SUTA UNU DALMATIENI: Buzexi — orele: 15.30; 18; 20.30.

● CINE VA DESCHIDE USA?: Crîngasi — orele: 15.30; 18; 20.30.

● O LUME NEBUNA, NEBUNA, NEBUNA...: București — orele: 9.45; 13; 16.30; 19.40 — Aurora — orele: 8.15; 12.30; 16; 19.30.

● AM ÎNTILNIT TIGANI FERICITI: Gloria — orele: 9; 11.15; 13.30; 16; 18.15; 20.30.

Fiamura — orele: 9; 11.15; 13.30; 16; 18.15; 20.30. Central — orele: 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21.

● COMISARUL X: Unirea — orele: 16; 18.15; 20.30.

● LOROU: DIN ALEXANDERPLATZ: Flacăra — orele: 15.30; 16; 20.30.

● SAȘTE BĂIEȚI ȘI O STRENGĂRIȚĂ: Vitan — orele: 15.30; 18; 20.30.

● VALETUL DE PICĂ: Miortu — orele: 15.30; 18; 20.30.

● UN NABAB MAGHIAR: Popular — orele: 15.30; 18; 20.30.

● SINDBAD MARINARUL: Munca — orele: 14; 16; 18; 20.

● CAUTAȚI IDOLUL: Mospitor — orele: 15.30; 18; 20.30.

● FERENȚARI — orele: 15.30; 18; 20.30.

● OCOLUL: Cosmos — orele: 15.30; 18; 20.30.

● DIMINETI DE IARNĂ: Vitorul — orele: 15.30; 18; 20.30.

● CAPCANĂ: Viteza — orele: 9; 11.15; 13.30; 15.45; 18.45; 20.45.

● HAIDUCHI: Rahova — orele: 15.30; 18; 20.30.

● REINTOARCEREA LUI SURCOU: Progresul — orele: 15.30; 18; 20.30.

● LĂMÂIA: Lira — orele: 15.30; 18; 20.30.

● UN BĂRBAT ȘI O FEMEIE: Drumul Sării — orele: 15.30; 17.30; 20.

● O FATĂ FERICITĂ: Pacea — orele: 15.45; 18; 20.30.

Mi-a făcut cunoștință și cu mătușa lui, doamna Bănescu, de care m-am atașat din primul moment.

În ziua de 3 iulie a.c., urma să mă întîlnesc cu Mihai Mirolu la ceasul de lingă Universitate, la orele 18. Spre surprinderea mea, nu l-am găsit pe Mihai la locul întîlnirii. L-am așteptat vreo jumătate de oră. I-am telefonat atunci doamnei Bănescu. Dumea ei m-a liniștit sfîrșindu-mă să nu mi pierd răbdarea, că Mihai trebuie pice dintr-un moment în altul. L-am așteptat mai bine de o ceas. I-am telefonat din nou doamnei Bănescu. S-a alarmat și ea. Am luat un taxi și m-am repezit la dînsa unde am rămas toată noaptea. Așteptarea și căutările noastre au fost zadarnice. În zori, doamna Bănescu a fost de părere să mergem la Militie și să reclamăm...

VIRGINIA MUNTEANU

Cele două declarații erau însoțite de un raport oficial prin care Direcția Militiei Capitale — Secția „Evenimente” — îl informa pe maiorul Suharu că între orele 17 (3. VII) și 10 (4.VII) nu se înregistrase nici un incident sau accident care să consemneze numele cetățeanului Mirolu Mihai.

— Mda... mormăi Romanul ridicîndu-și privirile: le întîlni pe cele ale maiorului Suharu. O vreme se priviră în tăcere răbdare, — Ei, ce zici? Spare știe tăcerea. Au trecut douăzeci și patru de ore și nici un semn...

Pe fata rotundă și bronzată a tînarului criminalist se livi un suris ironic. Rise frecîndu-și, cu palma, creștetul simros: — L-o fi speriat perspectiva căsătoriei.

— Mai poți să știi... zise și maiorul clipind ear din pleoapele unor congestiune. Înșă în dispariția asta e ceva ce îmi dăre de gîndit. Îți amintești de anihilația de acum șase sau opt luni? Ni se semnala o întîmplare dubioasă chiar în vama portului.

Roman deveni atent: cunoștea flerul „poliștii” al maiorului.

— Cum să nu. Îmi amintesc. Doar eu m-am ocupat de rezolvarea scrisorii. Autorul anonimei n-a făcut decît să ne pună pe drumuri. Dumneavoastră întrezăriți vreo legătură?

— Nu pot să-ți răspund cu certitudine. De aceea te-am recomandat din concediu. Tocmai pentru că te-ai ocupat și de anonimei... Așa cum rezultă din declarația bătrînei, Mirolu e funcționar la Vama Constanța...

— ...Iar Virginia Munteanu, interveni Roman sesizînd fulgeră-

tor ideea șefului, este funcționară la Direcția vîntătură a Băncii Naționale.

— Exact! Dădu maiorul aprobator din cap, mulțumit că fusese înțeles. Dispariția unui vameș din portul Constanța, soșit în Capitală să-și petreacă vacanța, ridică dintr-o dată problema la pătrat. Prieci? E foarte posibil ca această idilă dintre vameș și o direcție vîntătură să nu fie decît întâmplătoare... Nu-ți cer nimic altceva decît să mi-l regăsești pe Mirolu...

— Am înțeles, tovarășe maior.

— După care, dacă vrei, o să-ți poți relua concediul.

— Îmi permițte să iau dosarul cu mine? întrebă Roman ridicîndu-se în picioare.

— Da... cu ce intenționezi să începi?

— Prin a sta de vorbă cu Lili.

Sinceritatea dezarmantă a tînarului criminalist îl făcu pe maior să ridă.

— De acord. Pe urmă?

— Declarațiile mi se par incomplete. Vreau să stau de vorbă cu mătușa lui Mirolu, ci-ți cu Virginia Munteanu.

— Ta ascultă Liviu!e, tot te mai bate gîndul să faci literatură?

— Tovarășe maior, vă raportez că tot mă mai bate...

— Să nu care cumva să-mi raportezi cu „fise de eroi” sau de „roman”, îl avertiză maiorul amînîndu-și prietenese cu arătătorul.

— Înțeles, tovarășe maior. Îmi permițte să trec la treabă?...

— Să mă ții la curent, îl atrase Suharu atenția, desi știa că nu există ofițer în subordinea lui care să nu-ți tîna la curent cu desfășurarea cercetărilor.

4

Strada bine pavată era pustie. În ciuda arșitei, cîteva puști descultu jucau fotbal la „două porți”. Mai mult tipau decît jucau. Coborînd din mașină, Roman rămase locuții urmărind amuzat serozitatea cu care copiii băteau mingea și comentau „hotărîrile arbitrilor” — o fată subțire, blondă, cu ochelari pe nas. Porni agale pe Vultur, în căutarea casei de la numărul 5. O găsi; pătrunse într-o curte cu tufe înalte de liliac. Pașii îi fură auziți. La singura fereastră deschisă se livi o bătrînică palidă, îmbrăcată cu o rochie neagră, închisă pînă în git. Îl măsură pe Roman cu niște ochi lipșiți parcă de viață.

— O cută pe doamna Bănescu, Dumneavoastră sînteti?

— Da, se auzi răspunsul ei stîns. Sînteti cumva de la Militie? Poftim, intrați!

Roman urcă trei trepte, intră într-o marciuză luminoasă, plină de ghivece cu flori. Doamna Bănescu o luă înainte și-l pofti într-un salon cu ferestrele acoperite de hirtie albastră. O urmă. Încăperea era foarte răcoară și își spusese că odăia trebuie să fi fost construită deasupra unei pivnițe.

— Aveți vreo legitimație? Vreți să mi-o arătați și mie? Îl întrebă bătrîna cu o voce suferindă.

Prudența exagerată a bătrînei îl impresionă neplăcut. Se legitimă. „Ro-man Li-viu” și silabisi ea numele.

Soarele pătrundea difuz în salonul mobilat simplu, bătrînește cu gaste de muscate la ferestre. Doamna Bănescu îl rugă să se așeze.

— V-am cerut legitimația pentru că așa am fost sfătuită. —Și apoi, știți, am primit cîteva telefoane, se explică gazda după ce se așeză și ea pe un scaun, în fața ofiterului.

— Nu înțeleg, se arătă Roman nedermit.

Îl despărțea o masă dreptunghiulară, acoperită cu o fată de masă brodată cu flori mari, rotunde și înghelită cu franjur.

— În noaptea trecută, cam pe la orele unsprezece, am auzit telefonul sunînd.eram în pat, nu dormeam... Am crezut că poate e Mișu — nepotul meu, dar nu era el, ci un ofițer de la Militie care m-a întrebă dacă Mihai Mirolu s-a întors acasă... sau dacă am vreo veste despre dînsul... Nu cumva chiar dumneavoastră ați fost la telefon?

Doamna Bănescu strîngea în pumn o batistă albă și-și privea oaspetele cu o demnitate proprie bătrînilor care trăiesc din rodul muncii lor din tinerete.

— S-ar bucura, gîndi Roman, dacă l-aș răspunde că eu i-am telefonat?

— Nu, doamnă, din păcate nu am fost eu acela... Ati reținut cumva numele ofițerului?

— Nu, nu i-l am reținut. Cred că din pricina emoției... Deodată, speriată pesemne de cine știe ce gînd, întrebă: — Să nu fi fost de la militie?

(Urmare în numărul de sîmbătă)

HARALAMB ZINCĂ

OCHI doctorului KING

— ROMAN —

(VERSIUNE PRECURTATA)

Înainte de a trece la citirea celui de-al doilea document, Roman îi aruncă șefului o căutătură piezișă; maiorul se confundase și el în studiarea unui dosar. Fruntea-i bombată strălucia de transpirație. „Pînă aici, pare să fie chiar interesant, î se adresa criminalistul în gînd, dar ce mă fac cu Lili? Cum o să mă descurc cu dînsa? Asta-l întrebarea”. Își aprinse o nouă țigară. Cîi mai departe:

„Subsemnatul Munteanu Virginia, domiciliată în București, str. Pieptariu 18, etajul 7, raionul N. Bănescu, funcționară la Direcția vîntătură a Băncii Naționale, declar că l-am cunoscut pe Mihai Mirolu acum o săptămîină. Mi s-a părut un om serios și de aceea nu l-am refuzat prietenia. Ne întîlnim în fiecare zi.

— 5 —

PRELUDIU

Nr.

13

SUPLIMENT CULTURAL-ȘTIINȚIFIC AL „ȘCINTEII TINERETULUI” PENTRU ELEVI

MAI MULTĂ INIȚIATIVĂ!

Incontestabil, matematica are nevoie și de poezie. Incontestabil, în secolul tehnicii nu-ți poți exprima sentimentele cu ajutorul mașinii electronice. În lumea elevilor, sutele de reviste școlare dovedesc și ele că e la fel de onorabil, de pasionant și de util să te preocupe de metafore, ca și de ecuații sau de probleme de fizică.

Cenaclul literar a început să devină în școli un simbol al adolescenței sensibile și pure, străbătută de fiorii cunoașterii, luminată de strălucirea bucuriilor superioare. Prestigiul lui crește treptat. Se fac pronosticuri de pe acum — printre ticceni — care din „trubadurii” școlii va reprezenta peste un deceniu literatura română în concertul culturii mondiale. Pronosticuri pripite, dar nu absurde. Pentru că în aceste modeste laboratoare de gândire artistică, în aceste stingace școli ale cuvintului își încep acenicia maeștrii de mîine ai literelor românești.

Cunoaștem din citite, văzute și auzite, isprăvile demne de laudă ale unor cenacluri școlare din țară și din capitală. Ne-am gândit însă că în cenaclurile școlare, formate de obicei din 10—20 elevi, posibilitățile de confruntare, de evaluare artistică și de evoluție scriitoricească sînt limitate. Ecoul creației cenaclului rareori depășește zidurile școlii.

„Avem nevoie de un spațiu mai larg de respirație artistică, de o ambianță favorabilă comunicării, osmozei spirituale, inter-emulației” — ne scriu elevii din țară.

Pentru aceasta, vă propunem o soluție — nu teoretică, ci verificată de practica elevilor bucureșteni: cenaclul școlar orășenesc. În orașele și municipiile cu mai multe licee se poate constitui un cenaclu selectiv al elevilor, în cadrul căruia se pot confrunta cele mai promițătoare talente din localitate. Un astfel de cenaclu central nu subordonează și nu se substituie cenaclurilor școlare; dimpotrivă — le ajută să iasă din anonimat și le impulsionează. „lansind”

în același timp pe cei mai talentați condeieri.

Rolul director al cenaclului școlar orășenesc apare clar din întregul său sistem de acțiuni. La lectura din ședințele săptămânale de lucru se pot programa 3—4 poezi sau prozatori din același liceu, admirabil prilej pentru a determina „specificul” ambianței de creație literară a aceluși liceu, cu plusurile și minusurile ei. Completarea instrucției școlare cu informații asupra culturii moderne va împropăta creația literară a cenaclurilor școlare și va fi cel mai bun antidot împotriva pastizei și a snobismului. Paralel cu acțiunea de „culturalizare” artistică, cenaclul selectiv va realiza într-o măsură mult mai largă promovarea și afirmarea valorilor. Lectura în prezența celor mai calificați „critici” din școli, va fi un examen util și stimulator. Includerea în antologii, propunerea pentru publicare la „Preludiu” sau la pagina literară a ziarului județean, premiarea la diferite concursuri interne, recomandarea de a face parte din grupul de elevi-scriitori care va reprezenta județul la tabăra de vară organizată de C.C. al U.T.C., constituie mijloace de emulație care pot fi mai ușor manevrate în cadrul unui cenaclu orășenesc.

Chiar și volumul și calitatea activităților social-culturale sporesc. Ne gândim la sprijinirea cenaclurilor din școli, la simpoziioanele literare care pot fi organizate la casele de cultură din localitate, la tipărirea unor eulgeri de versuri și proză, la interesante schimburi de experiență cu cenaclurile analoge din alte orașe reședințe de județ sau din Capitală.

Nimic nu-i de domeniul utopiei. Cenaclul de elevi „Săgetătorul” al municipiului București a realizat câteva deziderate ale acestui program minimal: întrunește în ședințe săptămânale 70 de condeieri din licee, organizează acțiuni și concursuri interne, primul număr al antologiei „Săgetătorul” a ieșit de sub teasc, iar vacanța de primăvară va consemna o emoționantă in-

tilnire cu colegii moldoveni, la Iași și la București.

Succesul inițiativelor locale va depinde, în primul rînd, de sprijinul comitetului orășenesc, municipal sau județean U.T.C., care va asigura sediul acestui cenaclu (de preferință la Casa Tineretului), selecționarea participanților, îndrumarea și

sprijinirea materială. Apa vie care va da suflet acestui inițiativă va fi entuziasmul, pasiunea și dăruirea, de care sîntem convinși că nu duceți lipsă.

Prof. TUDOR OPRIS
conducătorul cenaclului
„Săgetătorul” al liceenilor
din București

Ulciorul fermecat

Desen de VIOREL ALEXA
(Liceul „Dr. Petru Groza”)

PASTEL

Departo se lasă amurgul

Pe apele line. De-
parte

Iși scurge dirt rană du-
rerea

Și singeră-amurgul de
moarte.

Atît de departo mi-o
gîndul

Ce-n văile vaste se
pierde!

Mă poartă spre-apusuri
de soare.

Spre zimbrii și plai de
legende.

Intinsul sclipește sub
soare

Arzînd înspre codri,
departo...

Amurgul pe-o geană de
zare

Iși singeră rana de
moarte.

LILIANA BEBINDEI
(Liceul „Gh. Lazăr”)

UN CAIET

DE POEZIE

Ana Blandiana

Am în față un caiet de poezie editat de Liceul nr. 1 din Caracal și reprezentînd, de fapt, o selecție din poezia publicată în cei patru ani de apariție a revistei școlare „Facla”. E vorba, deci, nu numai de o publicație, ci chiar de o antologie. Fiecare dintre poeziile plachetei conține în sine nu numai câteva versuri publicate, ci și un argument al evoluției poetice a autorilor lor.

Dintre cei 12 poeți ai culegerii, primii trei — îmi imaginez aureola pe care fiecare o poartă pe coridoarele liceului — sînt ilustrați prin mai multe poeme, reprezentînd etapele poetice parcurse prin clasele străbătute: a IX-a, a X-a, a XI-a... Ei se numesc: Valeria Apostol, Mariana Popescu, Paul Aretu. Cea mai frumoasă poezie a plachetei, aparține celui din urmă: „Din fiecare inimă crește un pom/ Cu mii de crengi lungi și vinjoase./ Fiecare om/ După pomul ce-l poartă în suflet./ Are ceruri mai-nalte sau mai joase./ Și sînt atîtea văzduhuri frumoase/ Pe care țintim să le-ajungem./ În viețile noastre vaporease/

Spre înalțuri ne urcăm încet/
Cu frică, pînă ne pierdem!”
(CERCURILE NOASTRE).
Ideea, evoluînd de la înțelepciunea mai curînd optimistă din prima strofă spre îndepărtarea amară din cea de a doua, este poetică, iar realizarea literară e simplă pînă la maturitate. Aproape la fel de închegate artistic sînt **IN VIAȚĂ ȘI EU II DUCEAM PE OAMENI**, ultima urmînd îndeaproape, dar fără aerul neplăcut al pastizei, tonul Magdei Isanos. Păcat că alături, deasupra aceleiași semnături suscitînd interes, se poate citi o compoziție școlărească amintînd de juna Rodica a lui Alecsan-

dri și o prețioasă versificare pe temă luciferică /**POET**/. Oricum, Paul Aretu, sînt convinsă, are ce spune și va ști cum o să facă, și nu cred că greșesc presupunînd că în anii următori, redusul spațiu al revistelor de poezie își va găsi în el încă un locatar.

Nu aș risca să susțin același lucru despre Valeria Apostol. Cele trei poezii ilustrînd respectiv clasa a IX-a, a X-a, a XI-a, denotă o involuție care la prima vedere ar putea părea ciudată, dar care, cred eu, nu e decît firească. Nu știu dacă e adevărat că tot românul este poet, dar dacă da, atunci acest adevăr se verifică în adolescență. Adolescența, ca punct de maximă înflorire a sensibilității, e în mod firesc propice poeziei. Dacă în clasa a IX-a eleva versifica în spirit cunoscut dar cu oarecare emoție: „Doresc în pumni să sprijin cu tărie/ Al lumii disc mușcat de noapte sumbră/ Și să trăiesc cu visul în frăție/ Iar gîndul rău s-alunece în umbră”, după doi ani, în clasa

(Continuare în pag. a IV-a)

pe curînd!

Nu așteptați constituirea cenaclurilor orășenești.

Trimiteți-ne de urgență revistele voastre școlare și cele mai izbutite creații!

Adresa: „Șcinteia tineretului”, pentru „Preludiu”.

Paginile noastre vă sînt larg deschise.

Au fost două săptămâni nebune. Cum a început, nu mai știu; dar m-am găsit deodată departe de cărți și departe de acei bătrâni capi de familie despre care scriam. Departe de bărbai negri, care pocneau cu bătele în tot ce vedeau și care nu puteau să devină personaje, ci intraseră în casa mea și mă obligaseră să aparțin tuturor familiilor lor (ca subordonat, desigur: nepot, strănepot, fiu, văr — eu am fost totdeauna la capătul celălalt al firului, nu la cel susținut ferm, ci la cel care plutește în aer). Și m-am găsit departe de acea robie sau de acea aventură la care mă voi întoarce. M-am aflat între alte întâmplări. Intii, am crezut că vor fi întâmplările celorlalți. Dar cum să trăiești printre întâmplări străine? M-au smuls dintre cărțile lui Borges și dintre manuscrisele lui Mircea Ivănescu, (un poet strălucit). Și m-au adus

Florin Mugur

În fața a vreo douăzeci de băieți și fete: inteligenți și vorbăreți, puri și încerți, dornici de adevăr, dar mai ales talentați, adică plini de bunătate, în ceasul acela al lor numit inspirație. „Să facem pagina elevului! Să înviorăm mai vechiul Preludiu!” „Dar eu, ce caut între voi? Eu nu știu decât să scriu poezii...” (Pentru că acum știu într-adevăr; și sint fericit că știu; fericirea poetului nu înseamnă ratare, cum spunea cineva; poate chiar împotriva!). Și iată-mă, împreună cu cei douăzeci alergând prin școli după răspunsuri la întrebări ciudate, căutând în baruri copii și intervievând ospătari, așteptând scrisorile elevilor după apariția primei Pagini, certându-ne și azvirlindu-ne ironii, pentru că nu ne pricepem, pentru că sintem orgolioși, pentru că ne credem deștepți.

Și mă găsesc acum, la capătul celor două săptămâni, în prima dimineață liberă. (Am putea trăi o dimineață perfect liberă, smulsă din zi și din săptămână, independentă de tot ce a fost și va fi?). Am lângă mine câteva poezii. Ale unora dintre cei douăzeci: Ioana Crăciunescu, Virginia Stoica, Doina Florescu. Trei poete. Scriu „trei poete” și mă sperii: ajunge un poet la o sută de ani, iar singurul numeral, care poate sta lângă numele întotdeauna propriu „poet”, rămâne „unul”. Și totuși fetele acestea nu sint niște începătoare stîngace și șovăielnice. Discuțiile de sticlă, de metal, de pământ — numai Virginia le-a văzut. Și numai Doina s-a simțit vinovată pentru „aluna albastră din fereastră”, care o gonește. Și numai Ioana i-a vindut „păsărarului” desenele „lipite pe pereți”. Deci, trei poete! E bine așa. Va fi mai puțină singurătate pe lume.

DIMI-NEAȚĂ RECE

Sunau clopotele,
Clopotele norocului,
Clopotele fericirii...
Fără putere sunau clopotele.
Cineva sufla în ele aer curat,
Aer albastru, fără impurități,
Aer albastru, plin cu milă pură.

Doina Florescu

Licoul nr. 42

IMAGINI

N-aud scipirea primelor imagini ale tale
Nu văd murmurul roșu din priviri,
Ci simplu, neîntinată, îți întind o geană,
S-o culegi și apoi s-o arunci peste altele,
Pentru amintirea veselă sau tristă
Ce-ți va rămâne despre viață
Și parabolele ei imaginare.

CLIPĂ

Nu mai am idei!
Sau am prea multe.
Cert e că mașina de ordine
S-a stricat iremediabil
Și-mi pare rău nu pentru mine
Cît pentru aluna albastră din fereastră
Care mă privește nostalgic
Și mă alungă, chemindu-mă.

CÎNTEC

DESCHIS

Săgeți de nori, spargeți-mi sufletul,
Pătrundeți și-l umpleți de tristețe,
Prea a fost fericit și-ar vrea să-nveșe
Și durerea ce pină acum l-a ocolit.
Impulsuri de-ntuneric
Străbateți-mi inima
Și mi-o-nchideți,
Prea e deschisă tuturor.
Sint acuzat de sinceritate
Și legea norilor mă condamnă aspru.
Sint vinovat oare că am prea mult soare
Și că m-am umplut de lumină?

RĂSTIMP

Să mergem. Soarele ne așteaptă.
Acolo este bine,
Zidire fără var,
Pereți fără cărămidă
Și lipsă de foc,
Da, da, lipsă de foc.
Poate vor croncăni ciorile,
Poate vor cînta păsările,
Dar e clar: noi vom fi fericiți!
De cînd îl știu, soarele a fost ospitalier
Și va fi și de data aceasta.

Ioana Crăciunescu

Licoul „Mihai Viteazul”

PĂDURARII

Se întorc cu piepturile pline
de aerul tare al muntelui
și cînd ne îmbrățișează
sintem geloase pe toți
copacii prinși de ei în brațe.

Se-ntorc cu ochii sălbaticiți
de codrii și de fiare
și cînd își cată locul,
cu barba lor țepoasă pe pieptul nostru,
sintem geloase pină și pe mușchiul
în care au dormit atîtea zile.

Cînd pleacă, noi rămînem
în praguri, roșii maci.
Și satul pentr-o săptămînă
rămîne iar fără copaci.

GLAS

Tăcere. O nesfîrșită tăcere.
Doar sus, pe-al 14-lea deal din stînga
Era un om.
Striga în gura mare, într-o cutie de metal,
Că aceea este viața.
Lumea se oprise,
Vorbele încetaseră,
Ciinil uitaseră să mai latre,
Doar sus, în vîrfurile dealului,
Pe-al 14-lea deal din stînga,
Un om. Și-n mină e-o cutie,
O cutie de metal fără capac...
Și toate cutiile din lume se contempleseră
În acea cutie
Și cereau iertare, pretutîndeni, tuturor.

ȘTIAM DE LA EL...

Știam de la el că singurătatea
atîrnă undeva în noi, agățată de un gest
și că atunci cînd alunecă, se împrăștie
în degete, în ochi, în cuvinte, în mișcări...

Știam de la el; dacă oamenilor
li s-ar lua cuvintele, în locul lor
ar începe să vorbească geamurile,
porțile, casele, începuturile de dram,
și poate oamenii ar fi altfel decît cei de acum.

Știam de la el să mă sui în brazi
și să înot pe sub apă...
Știam că tot soarele poate să-ncapă
într-o mîină întinsă.

Și pentru cei care-au iubit
mă învățase să știu
că nici o întoarcere n-ar trebui
să fie prea tîrziu...

DIN „PĂSĂRARUL”

M-am mutat vineri
și-a trebuit să vind tot ce aveam vechi:
În primul rînd cîteva perechi
de poezii cu garoafe,
acum demodate,
apoi dulapul în care țineam de toate,
de la cuvinte pină la gesturi,
sertarele cu versuri
pe care uitasem să și le trimit
de anul nou, în plic...
Toate le-am vindut pe nimic.
Fotoliul pe care stăteau dolidora minciuni,

Il vindusem de luni.
Patul aș fi vrut să-l opresc,
Însă era grotesc:
avea picioare foarte înalte,
era îngust și tare
ca orice pat de fată mare.
Desenele tale lipite pe pereți
le-am dat unuia ce venise
să-mi vindă sticleți.
Sărmanul păsărar era atît de fericit
încît mi-a mărturisit
că păsările lui nu cîntă niciodată.

DEBUTURI, DEBUTURI...

1. Debutul în viață?
Zorii zici de joi 16 februarie 1939, la București.

2. Aveți vreo deviză?
O multime. E un cor în care nu se aude nimeni ce spune, dar se distinge o singură melodie.

3. Dacă n-ați fi fost poet, ce profesiune v-ați fi ales?
A fi poet nu este o profesiune; e o excepție. Fiind eventual poet, sint în afară de asta și diplomat în limbă și literatură italiană, dar practic gazetăria... la o revistă de educație.

4. Ce rol ocupa poezia în preocupările dumneavoastră școlare, înainte de debut?
Rolul principal. Mulțumesc pe această cale foștilor mei profesori de la unele materii dificile (liceul „N. Bălcescu”) care au înțeles ce înseamnă pentru mine poezia încă de atunci.

5. Debutul în poezie?
A avut loc în mai multe rânduri. A fost cu re-luări. Debutul absolut: când am scris primele versuri. Despre el am vorbit în romanul meu „Tinerii noștri bunici” (E.P.L., 1967). Al doilea debut a fost cel din revista minore din vremea liceului (nu e cazul să insist). Un alt debut, în februarie 1956, la 17 ani, în revista „Tinărul scriitor”. În același an am mai publicat versuri în „Scnteia tineretului” și în „Gazeta literară”. Și aici au fost lucruri nesemnificative. În 1957, aprilie, mi-a apărut un ciclu de 5 poezii în „Tribuna”, primul lucru pe care îl consider reprezentativ. Și în fine, debutul real a fost în ianuarie 1958, în „Contemporanul”, când poetul M.R. Paraschivescu m-a prezentat publicului cu un foarte generos articol. Debutul editorial: în 1960, cu volumul „Vântul cutreieră apele” Dacă insist atât la această întrebare, o fac pentru a sugera că un debut nu este întotdeauna ceva categoric, că afirmarea unui tânăr poate cunoaște etape și întâzieri.

6. Credeți în afirmatia că orice tânăr trebuie să aibă un maestru? Printre contemporani cumva?
Nu cred, în general, în afirmații. Intotdeauna simt nevoia unei relativizări a oricărei exprimări categorice. Să ai un maestru este puțin. Trebuie să ai mai mulți maestri în întreaga poezie a lumii. În ceea ce îi privește pe contemporani, este sigur că nu-i poți ignora: la asta te obligă atât valoarea lor, cât și necesitatea unui mediu uman gemăn, ca să-i spun așa. Nu poți să stai cu urechea aplecată numai la cele mai mari izbînzi ale poeziei de pe mapamond și să fii surd. În același timp, la încercările celor din jurul tău. Desigur că toate acestea au o valoare mai mult conjuncturală, sufle-

tească. În poezie rămii, orice ai face, extrem de singur. Se poate spune că poezia este actul singurătății absolute. Să mă explic: în clipele când scrii, nimeni, nici-o solidaritate omenească, nu te poate ajuta cu nimic, practic. Să ai un maestru printre contemporani, e o formulă comodă, gazetărească. Se poate spune, mai bine, că încerci față de confrății din generații mai vîrșnice sentimente de recunoștință și de dragoste, mai ales față de cei care s-au aplecat asupra încercărilor tale.

De vorbă cu poetul ILIE CONSTANTIN

Așa ceva simt eu pentru M.R. Paraschivescu, Al. Philippide.

7. Ce poeți preferați aveți?
La întrebarea aceasta ar trebui să scriu adevărate liste bibliografice. În orice caz nu aș spune „lucruri surprinzătoare”, de efect, în sensul alăturării hazardate a unor personalități extrem de diferite. Nu știu ce actor de cinema declara, pentru a epata, că poezii lui preferați sint Hölderlin și Prévert.

8. Care a fost experiența hotărîtoare în cariera dumneavoastră artistică?
Mi-e greu să răspund la această întrebare și nu cunosc mulți cărora să le fie ușor. În general, e greu de precizat o experiență, un moment anume, hotărîtor, în poezie. Le-am putea numi mai degrabă acumulări, de cele mai multe ori lente. Ori de cite ori te azezi la masa de scris (în cazul că nu faci din asta o obișnuită funcționarească, ci îți respecti inspirația) poți trăi o experiență hotărîtoare într-un anumit sens.

9. Cum credeți că un tânăr poet își poate face „priză” la marele public?

„Marele public” e o noțiune vagă, improprie poeziei, împrumutată probabil din lumea teatrului și a cinematografului. Poți scrie poezie bună care să placă unui mare număr de cititori, poți totodată scrie la fel de bine, fără să plăci „marele public”, în așteptarea unei înțelegeri viitoare. Nu-i vorba numai de orgoliu, ci de o dificultate curentă a receptării poeziei.

10. Credeți că reușita în poezie e condiționată de vîrstă?

În linii mari, da. Poezia se afirmă în tinerețe. Nu cred foarte tare în talentele poetice revelate la 50 de ani. În proză, așa ceva e cu putință...

11. Ce „hobby” aveți?

Biliardul.

12. Ce părere aveți despre elevii poeți?

Foarte bună. Îi privesc cu aceeași alecțiune și înțelegere (și invidie!) cu care mă uit în albumele de familie; și totodată cu foarte multă încredere. Vrînd-nevrînd, dintre ei se vor ridica marii poeți ai generației lor. E superfluu, de altfel, să-ți exprimi încrederea în poeții aflați la vîrsta la care vîrșitorii; e ca și cum ai spune că ai încredere în umanitate și viitor. Frecventez cu multă plăcere un cînaclu al elevilor, găzduit de Clubul muncitorilor din învățămînt și condus de prof. T. Oprea. Între tinerii autori ce-și confruntă operele și opiniile acolo, sint foarte mulți derutant de înzestrați.

13. De ce lucru trebuie să se ferească un tânăr care pășeste pe drumul poeziei?

În principiu, de sine însuși. Mai împede; de incultură și suficientă, de falsele elogii și de ceva de care nu se poate feri: lipsa de talent.

14. Secretul reușitei?

Reușita este un termen din familia „marele public”. De aceea mi-e greu să spun ceva despre ea. Secretul e simplu, ca în toate celelalte domenii: existența talentului și seriozitatea în a-ți urma destinul.

15. Spuneți-mi primul vers de-al dumneavoastră, care vî vine în minte, gîndindu-vă la elevii poeți?

„Ridică-te, e timpul să răsară
Și tinăra ta umbră peste
ape...”

Răspunsuri consemnate de

ADRIANA STOICHIȚOIU,
Liceul „Matei Basarab”

SENTIMENT

Iubesc pămîntu-acesta cu ape și zvîcniri,
Cu sînge clocotînd prin vene de baladă.
Mă prinde Chiralina în jocuri de-amintiri
Și iar în poala lumii vin brațele-mi să șadă.

Iubesc pămîntu-acesta cu vîrsta timpurie
Ce i-am împrumutat-o, stăpînă pe destine.
În el mai simt vibrînd acea copilărie,
Pe care-o vîd, cu tropot, pierzîndu-se de mine.

Din orga mea natală, cu aprigi revărsări,
Zvîcnește-adolescența spre drum de căutări.
Și sufletu-mi e ars și buzele-mi se ntînd
Spre seva altor vîrste prin care-am să colînd.

ELENA MUREȘ
Liceul „N. Bălcescu”, Brăila

VISUL MINUNILOR DE VARĂ

Visul minunilor de vară
incepe să ridă, trezîndu-se.
Priviți visul minunilor de vară,
priviți-l cum ride pe clopote!
Fiți liniștiți, clopotele nu
mai bat adormind lucruri,
nu mai bat, nu mai bat.
Fiți siguri, visul minunilor de vară
le-a împăcat, le-a împăcat.
Rupeți visuri triste,
noaptea e pierdută,
căci visul minunilor de vară
a sorbit-o.
Fiți siguri!
Împrospătați viața cu multe flori!
Visul minunilor de vară
le-a dat culori.

ADRIAN NEGRU
Liceul nr. 30

Dans din Oaș
Desen de VIOREL ALEXA

PROCESIUNE

Veniți!
Azi e procesiunea sufletelor.
Umbrele vor prinde contur și durere.
Umbră-privighetoare
Își va alege, desigur, un suflet străveziu,
Să-mpreune tăcere și noapte
Pentru un cîntec.

Umbră-lup
O să caute un tăciune aprins,
Ca pătura de el să se teamă,
Să-nghete-n zăpadă singele lîns,
Pingărînd o iconă.

Umbră om,
Umbră-om va răscoli cel mai mult,
Va cerceta fiecare gol și adînc
Și-apoi își va smulge preferința dintre
lucruri.

Dar va răscoli mai departe
Ca să nu se înșele
Cu lucruri vechi și purtate,
Și va arunca sufletul de aramă
Pentru cel de argint
Și se va lepăda de cel de argint
Pentru un suflet de aur.
Uneori va alege un gînd

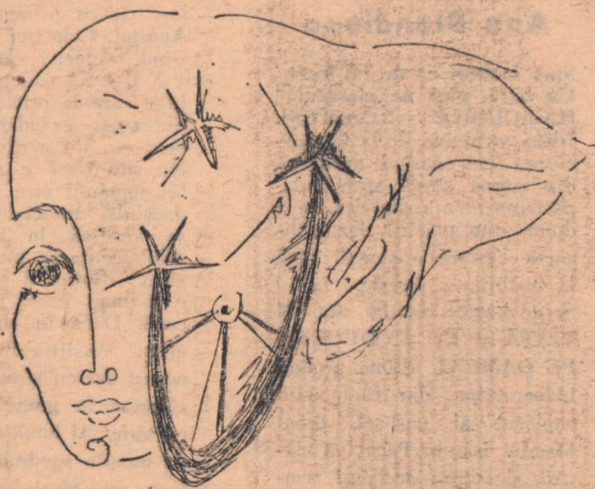
Sau o zdreanță de cer,
Căci umbra-om e foarte ciudată.

Și vor veni
Umbrele cerbi
Să-și caute suflete
De ramură verde,
Umbrele ape,
Iar la urmă de tot
Umbrele întîrziate,
Sosite
La spartul tîrgului,
Chicotînd răutăcioase,
Șterse.

Fără durere,
Ele nu au nici suflet de pasăre
Nici suflet de om
Și nici măcar o scinteie
Dintr-un suflet de lup.
Și umbrele acestea
Se vor înveșmînta pentru lume
C-un trup.

Grăbiți-vă!
Nu oricînd se aleg
Sufletele!

DOINA URICARU
Liceul nr. 32

„Mișcare”
Desen de IOANA PAUNICA
(Liceul nr. 30)

SUBSIS

ZVON

Am auzit că toți copacii se vor transforma în oameni și vor vinde pe la colțuri inimi sub formă de frunze. Florile vor da și ele din petale aflind că pot să zboare, iar iarba va deveni și ea cineva din spirit de imitație. Nu se poate! Lăsați-ne măcar un gard viu pentru întâlniri.

SORIN PETRICU
Liceul „D. Cantemir”

BECUL

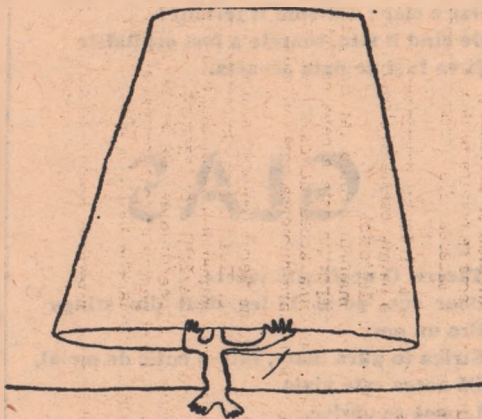
(Microfabuliă)

Agățat de ieri în lustră
Se roșește vanitos,
Că-l privesc cu toți, de jos,
Sfera mică și ilustră.

MORALA:

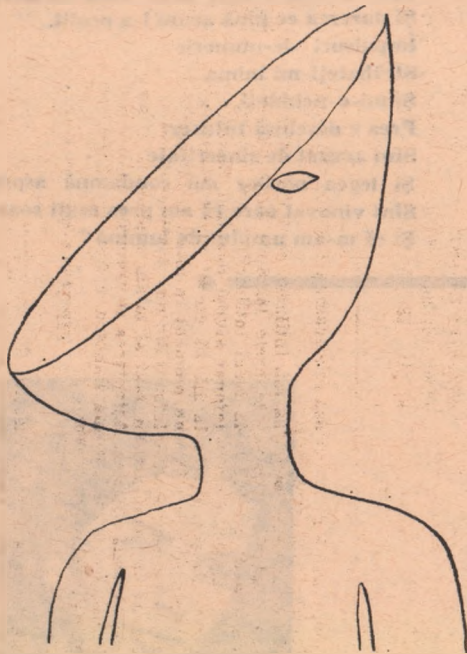
Și de-atunci se crede soare,
Deși-l stinge fiecare.

MARIUS GEFNER
Liceul „Mihail Eminescu”

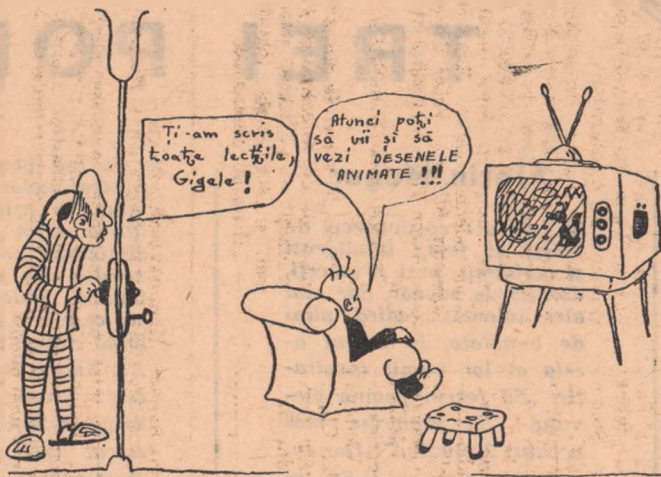

Abat-jour (sus) „Semizeu” (dreapta)

Desene de IURA BĂLANESCU
(Liceul „I. L. Caragiale”)

Un fiu generos
Desen de
VLADIMIR ANGHELUȚA
(Liceul nr. 30 București)

PERSOANA
ÎNTÎIA
Am învățat să conjug
verbele
Numai la persoana a doua
și-a treia
Fiindcă foaia mea din
gramatică
Cu persoana întâia am
rupt-o
Și am făcut din ea avioane
Și bărcuțe pentru copilărie,
Acum nu știu în care cer
Și-n ce mare să caut.
LILIANA JINGOIU
Liceul „Ion Creangă”

FABULA C - UN GREIER PROST

Zice-se
C-un greier mic,
Prost crescut și cam peltic,
S-a urcat c-o mandolină
Pe o frunză de sulfină
Și-a văzut un greier care,
Slab, bătrîn, cu barba mare,
Sta lungit de-andoasele
Să-și întindă oasele.

„Ia te uită, ce momie!
S-a lătit de parcă-i rîie!
Ce, te crezi la praznic?”
I-a strigat obraznic.

Și-ntr-o clipă, scurt, netotul
I-a făcut un vînt cu cotul,
Azoirlindu-l peste

Un lăstar de trestie,
De-a fost gata-gata bruta,
Să îi spargă și lăuta.

Mulumit apoi de sine,
Mi s-a așezat mai bine,
Să învețe cu măsură
Creiereasca partitură,
Despre sunetul „cri-cri!”

Însă nu putea găsi
La momentul potrivit
Tonul cel mai nimerit
S-a căznit în chip și fel,
Necăjit ca vai de el,
Dar degeaba! toc!
Nu ieșea deloc!

Și atunci, cu glas dulceag,
S-a plecat înspre moșneag:
„Nene, i-a spus, haide, vină
Să mă-nveți la mandolină
Fiindcă, uite, sînt prea mic
Și nu știu nimic, nimic!”

Dar venind în sus de jos,
I-a răspuns un timbru gros:
„Să te-nvețe cin-te-a pus
Să mă zvirlu în jos, de sus!”

FLORENTIN PETRESCU
Liceul „A. Vlaicu”

INSEMNAȚII

Cenaclul există esențialmente ca modalitate a contactului nemijlocit al artistului cu publicul consumator de artă și mai ales cu un anumit fel de public, am zice „public-critic”, dispus să aclame cu fervoare sau să distrugă fără milă. Și tocmai datorită acestui specific al său, cenaclul nu poate lipsi din configurația vieții culturale a școlii, căci confruntarea directă a tîndrului artist cu un public deopotrivă de tîndr este mai mult decît necesară pentru stimularea efortului creator. Scopul explicit al oricărui cenaclu școlar este afirmarea personalității artistice a elevilor, cît și decantarea talentelor autentice de cele false. Pentru aceasta trebuie necesarmente avut în vedere crearea unei atmosfere cu adevărat intelectuale în cenaclu. Desigur că un cenaclu al elevilor se diferențiază oarecum de formula clasică a cenaclului mai ales prin eclectismul stilurilor și al opiniilor și prin atmosfera efervescentă, chiar explozivă. O considerare critică a cenaclurilor școlare va evidenția racile mai ascunse sau mai vădite care, deși sînt

A PROXIMAȚII

inerente, nu sînt total scuza-bile. Dintre ele, două izbesc mai cu seamă ca fiind comune tuturor cenaclurilor: impostura și semiintelectualismul. Prima aparține artiștilor, cea de a doua criticilor, dar amîndouă izvorăsc din așa-numita modă literară. O formă clasică, am putea spune, a imposturii este paștizarea. Este adevărat că la 17-18 ani nu poți avea o personalitate artistică bine conturată și, cu voie sau fără voie, te supui tiraniei unui „model”. Dar de obicei aceasta nu se face conform unei afinități cu acel „model” artistic, ci se mimează din snobism sau din lipsă de talent o anumită „modă”. Dacă într-o perioadă „se poartă” Ion Barbu sau Kafka cenaclurile sînt supralicite de poezi hermetice sau de prozatori kafkieni. Alteori, dacă este la modă A. Robbe Grillet sau Jacques Prévert, la cenacluri vor abunda prozele de tip „moul roman” și poezii à la Prévert. Dar avatarsul acesta al modei literare dă naștere și semiintelectualismului de care suferă în mare parte discuțiile critice din cenacluri. Un neavizat ar rămîne chiar foarte surprins văzînd cu cît zel și cu cîtă „candoare tînerescă” se susțin aici opiniile cele mai eronate, de către cei care comentează lucrările citite. Un procedeu foarte uzitat al discuțiilor este critica „prin evitare”, care ocolește un comentariu la obiect, menținîndu-se în sfera caracterizărilor generale, a comparațiilor vagi, aproximînd și ferindu-se să tranșeze clar problema. Acest lucru se datorește în mare parte aglomerării de material ce se citește într-o singură ședință și care nu permite o analiză profundă a lucrărilor citite.

Această precaritate a atmosferei intelectuale din unele ședințe de cenaclu este menită să ne pună pe gînduri căci, oricum, tînera nu este o scuză.

SORIN ȘERBANESCU
Liceul „Dr. P. Groza”

UN CAIET DE POEZIE

(Urmare din pag. 1)

a XI-a, orice urmă de poezie dispăre într-o rimare — și ea aproximativă — ca aceasta: „Cultura, arta și știința/ La apogeul lor le vrem/ Și-n fapte doar cu biruința/ Am învățat să ne-nfrățim”. Spuneam că acest proces de prozaizare mi se pare firesc și, dimpotrivă, dezvoltarea în continuare a filonului liric este o excepție.

Despre Mariana Popescu, a doua în virtualul clasament artistic în care locul întâi l-am considerat ocupat de Paul Aureșu, îmi vine destul de greu să fac presupuneri. Sub netă influență eminesciană — și consider acest fapt de bun augur, pentru că dacă tot trebuie să te influențeze cineva, nu e totuna dacă acesta este Eminescu sau un poet nesemnificativ — ea emoționează îngîndînd despre „o stingere de corn”, despre frunzele care

„par aripi și tremur de batiste”, despre „o noapte fără farmec și lună” și despre atotputernicia „eternei visări”. Alături însă, cu totul exterioare și mimetice, fără cel mai slab fior — FLOAREA VIEȚII și ODA ȚĂRII MELE. S-ar putea ca, renunțînd la aceste imitații de vinjoșism, dar ferindu-se și de un anume pericol al sentimentalizării, Mariana Popescu să-și dezvolte un glas fără energii, dar emoționant în linia unei răspîndite poezii feminine, tot așa cum s-ar putea să se îndepărteze de poezie și să se întoarcă spre versurile frumoase doar în amintire, cum singură spune: „Chiar dacă valul vieții m-o depărta de voi/ Mă-ntoarce amintirea cu anii înapoi...” La fel ar putea evolua Mihaela Mateescu, căreia îi transcriem o strofă nu lipsită de farmec: „Iar seara, toate vom privi spre cer,/ Ca pe o carte vastă

cu poeme/ Și stele-nflorite crizanteme/ Le vom culege-n suflet ca-n paner”.

Aș mai putea cita ingenioasa metaforă-cheie a poeziei Pescăruși de Florian Țițigă, după cum m-aș putea mira de ce au fost înserate în această culegere poetică cele trei bucăți prozaice ale Florentinei Neda. Nu pot însă încheia fără a aduce în discuție o idee impusă de lectura nenumăratelor producții literare școlare și care, cu ocazia unei asemenea antologii, se face subliniată cu și mai mare pregnanță. E vorba de persistența în poezia liceală a unui ton și a unei atmosfere improprii poeziei adevărate. Versuri ca „Azi se văd pe deal și-n vale / Sate mîndre-nfloritoare. / Se văd iușile tractoare/ Pe întinsele ogoare” sau „Țara-ntreagă-i șantier/ Și muncă dirză-n orice loc/ Și-n fiecare cartier/ Și-nalță fruntea bloc de

bloc” pot trezi doar hazul, puțin amar, al cititorilor. Frecvența acestor versuri în revistele școlare cred că se explică — și tocmai din această cauză insist — prin faptul că programa școlară oferă încă elevilor, sub titlul literaturii contemporane, modele demne de asemenea imitații, producții ilustrînd o situație depășită. Pînă cînd această programă va reuși să facă un salt pentru a merge în pas cu arta pe care vrea să o oglindească, este datorită profesorilor de limba română să popularizeze în rîndul elevilor adevărata poezie contemporană. Prin aceasta nu înțelegem o renunțare la teme de amplu suflu liric ci la unelte vetuste, incapabile să creeze emoție autentică. Ucenicul vrăjitor trebuie făcut să înțeleagă ce străfunduri are de atins, altfel riscăm să-și închipuie că scopul alchimiei este fabricarea artificilor.

INFORMAȚII

Prin Decret al Consiliului de Stat, tovarășul Nicolae Sișoș a fost numit în calitate de ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Socialiste România în Republica Algeriană Democrată și Populară, în locul tovarășului Ion Georgescu, care a fost rechemat în centrul Ministerului Afacerilor Externe.

Martii dimineața a părăsit Capitala, plecând în Canada, o delegație economică română condusă de Vasile Răuț, adjunct al ministrului comerțului exterior.

Delegația va semna acordul comercial între România și Canada pe perioada 1968-1970 și va purta convorbiri cu autorități și personalități ale vieții economice canadiene.

Ambasadorul Republicii Democrate Congo la București, André Fernand Mandi, a depus martii dimineața o coroană de flori la Monumentul Eroilor Luptei pentru Libertatea Poporului și a Patriei, pentru Socialism.

La invitația Comisiei juridice a Marii Adunări Naționale, martii după-amiază, a sosit în Capitală o delegație a Comisiei legislative din Adunarea Națională Franceză, condusă de dl. René Capitant, președintele Comisiei, care va face o vizită în țara noastră. Din delegație face parte Francis Palmero, Henri Bodouin,

René Chazelle, Roger Coste, André Lebon, André Limouzy și J. L. Pezant, secretarul delegației.

La sosire, pe aeroportul Băneasa, oșpeții au fost întâmpinați de deputatul Traian Ionașcu, președintele Comisiei juridice a M.A.N. și de alți deputați membri ai acestei Comisii și ai grupului parlamentar român pentru relații de prietenie România-Franța din M.A.N., de funcționari superiori ai M.A.N.

Au fost prezenți Jean Louis Pons, ambasadorul Franței la București și membri ai ambasadei.

„Civilizația și cultura românească — a constituit tema colocviului ce a avut loc martii la Casa de cultură a municipiului Oradea, din inițiativa Comitetului județean de cultură și artă. În fața unui public numeros, format din oameni de cultură și artă, cadre didactice, au luat cuvântul profesorul universitar Gheorghe Ștefan, membru corespondent al Academiei, lectorul universitar Traian Blajovici, profesorul Institutului pedagogic din Oradea și Radu Enescu, redactor șef adjunct al revistei „Familia”. Vorbitorii s-au ocupat de cadrul geografic și istoric al culturii românești, de continuitatea specificului românesc și trăsăturile esențiale ale civilizației și culturii noastre.

(Agerpres)

SPORT

PE SCURT • PE SCURT

● Turneul internațional de tenis de la Cannes a început cu surprize, una dintre ele fiind opera jucătorului român Sever Dron care l-a eliminat cu 6-1 8-6 pe belgianul Hombergen și s-a calificat în turul trei. Al doilea reprezentant al nostru, Ilie Năstase, l-a învins în primul tur cu 5-7, 7-5, 7-5 pe Parun (Noua Zeelandă), apoi l-a eliminat cu 6-2, 3-6, 6-2 pe Fassbender (R.F.G.).

● După o zi rezervată partidelor întrerupte, turneul internațional de șah

de la Belgrad s-a continuat cu disputarea partidelor din runda a 7-a.

● Sahista româncă Alexandra Nicolau a învins-o pe olandeza Fanny Heemskerk, care la mutarea a 29-a a fost obligată să se recunoască învinsă.

După șase victorii consecutive, lidera clasamentului, Milunka Markovici, a suferit prima sa înfrângere, fiind învinsă de Venka Asevova (Bulgaria). În clasament continuă să conducă Markovici (Iugoslavia) cu 6 puncte urmată

de Gaprindașvili (U.R.S.S.) 5,5 puncte, Nicolau (România) 5 puncte.

● Pe stadionul din Taškent a avut loc meciul retur (pentru Cupa cupelor la fotbal) între echipele Torpedo Moscova și Cardiff city. Victoria a revenit fotbalistilor sovietici cu scorul de 1-0 (1-0) prin golul marcat de Gherșkovic în minutul 33. Cum echipa Cardiff câștigase tot cu 1-0 prima întâlnire, urmează să se dispute un al treilea meci pe teren neutru (probabil la München) în luna aprilie.

„VĂ PRICEPEȚI LA FOTBAL?”

Concursul „Scintei tineretului” pentru returnul campionatului național

Întrebări pentru etapa a III-a

INDICAȚII:

- a. suma golurilor ce se vor marca în cuplajul intercluburilor (în cele două meciuri);
 - b. autorul primului gol din meciul Progresul-Dinamo;
 - c. rezultatul final al meciului Rapid-Steaua.
- Pentru fiecare răspuns exact participanții vor primi câte 10 puncte.

Din nou ținem să facem câteva recomandări:

— Participanții sînt obligați să însușească răspunsurile la fiecare etapă de cuponul de participare al etapei respective.

— Răspunsurile care nu se expediază cu cel puțin o zi înainte de desfășurării etapei — purtînd data expediției pe picul franc de poștă — nu se vor lua în considerare.

— Rezultatele finale sau la pauză a meciurilor nu se indică prin 1, X sau 2, ci prin situația reală a golurilor.

— Participanții care indică mai multe soluții sînt obligați să însușească fiecare variantă de cîte un coupon de participare.

SOLIDARI CU LUPTA EROICULUI

POPOR VIETNAMEZ

Mitingul de la Casa de cultură a studenților din Capitală

Ieri seară, la Casa de cultură a studenților din București a avut loc un miting de solidaritate cu lupta dreaptă a poporului vietnamez, organizat de Uniunea Tineretului Comunist și Uniunea Asociațiilor Studenților din Republica Socialistă România. În sală se aflau sute de tineri muncitori, studenți și elevi din întreprinderi, facultăți și școli bucureștene. Au participat, de asemenea, tineri din alte țări care studiază în țara noastră. Au fost prezenți membri ai Ambasadei R. D. Vietnam la București.

În cadrul mitingului a luat cuvîntul tovarășul MIRCEA ANGELESCU, secretar al C.C. al U.T.C., președintele Consiliului U.A.S.R.

După ce a transmis din partea tineretului din țara noastră un fierbinte salut de solidaritate poporului și studenților din R. D. Vietnam care desfășoară o luptă dîră, plină de sacrificii și eroism împotriva agresorilor americani, vorbitorul a arătat că cercurile imperialiste din S.U.A. și forțele care le sprijină au comis în ultima vreme o serie de acte agresive, de atentate la libertatea și independența unui șir de state, încălcînd în mod fățiș normele dreptului internațional, sfidînd opinia publică mondială.

Extinderea agresiunii asupra R. D. Vietnam — stat socialist și independent, bombardamentele barbare asupra orașelor și satelor, distrugerile întreprinderilor, a canalelor de irigații, a școlilor și instituțiilor demonstrează că agresorii nu se dau în lături de la nici-o fîrdele. În ciuda eforturilor disperate de a obține victorii pe calea armelor, intervenționistii americani și sateliții lor suferă tot mai multe înfrîngeri. Pe întreg teritoriul sud-vietnamez se desfășoară o viețuitoare ofensivă a forțelor patriotice care face să ardă pămîntul sub picioarele coterpitorilor. Poporul vietnamez care a dus îndelungate lupte pentru liber-

tate și independență dă lovituri tot mai puternice imperialiștilor americani și obține succese însemnate în lupta sa eroică.

Acești ostile păcii ale Statelor Unite au indignare legitimă a tuturor popoarelor. Pe toate meridianele și paralelele glasul hotărît al forțelor care se pronunță pentru încetarea intervenției americane devine tot mai puternic.

În țara noastră, săptămîna internațională de solidaritate cu lupta poporului vietnamez a fost marcată de o largă manifestare de condamnare a războiului dus de S.U.A. în Vietnam și de exprimarea sentimentelor de solidaritate pe care tineretul și studenții români le nutresc față de poporul vietnamez, față de colegii lor din Vietnam. Impună cu toate forțele iubitoare de pace, poporul și studenții români își exprimă protestul lor puternic față de acțiunile agresive ale S.U.A. împotriva poporului vietnamez, condamna cu cea mai mare tărie actele de escaladare continuă și periculoasă întreris de cercurile reacționare americane; cere cu fermitate ca S.U.A. să pună capăt imediat, definitiv și necondiționat bombardamentelor și celorlalte acte de război împotriva R. D. Vietnam, să înceteze agresiunea împotriva Vietnamului de sud, să recunoască Frontul Național de Eliberare ca reprezentant unic și autentic al populației sud-vietnameze, să-și retragă trupele proprii și sateliții din Vietnamul de sud, să respecte acordurile de la Geneva din 1954; poporul vietnamez să fie lăsat să-și rezolve singur problemele interne, fără nici un amestec din afară. În conformitate cu năzuințele sale.

În încheiere, tovarășul Mircea Angelescu, în numele U.T.C. și al U.A.S.R., al întregului tineret român, a adresat poporului și studenților vietnamezi, cu prilejul săptămînii internaționale de

solidaritate cu lupta lor eroică, un fierbinte salut frățesc și urarea de a obține noi victorii împotriva agresorilor americani, în curcerea independenței și suveranității patriei, exprimîndu-și încă odată convingerea de nezdruclinat că lupta plină de sacrificii a poporului vietnamez va fi încununată de victoria finală.

Au mai vorbit Gheorghe Udrea, student la Facultatea de drept a Universității Bucureștene, Camelia Cristian, elevă la liceul nr. 83 din Capitală, Gheorghe Crîstea, muncitor la Uzinele „Cristea Roșie”, Cristophe Tchadié din partea Uniunii studenților africani care învață în țara noastră, Den-Cuien student din R. P. Chineză la Universitatea București, Reiner Zieschank, reprezentînd studenții din R. D. Germană aflați la studii în țara noastră, Eduardo Quintero, din partea studenților venezulezi aflați la studiu în România și studentul vietnamez Tran Ngoc Toan. Vorbitorii și-au exprimat sentimentele de solidaritate cu lupta eroicului popor vietnamez, au condamnat cu tărie acțiunile imperialiștilor americani în Vietnam și au cerut încetarea acțiunilor agresive ale S.U.A. în Asia de sud-est.

Într-o atmosferă de caldă solidaritate cu lupta poporului vietnamez participanții la miting, au adoptat o motiune în care se înfățișează cu tărie actele agresive împotriva R. D. Vietnam, se cere încetarea imediată, definitivă și necondiționată a acestor bombardamente și a tuturor celorlalte acte războinice împotriva R. D. Vietnam, se cere S.U.A. să recunoască Frontul Național de Eliberare din Vietnamul de sud drept reprezentantul unic și autentic al populației sud-vietnameze, să-și retragă forțele proprii și sateliții din Vietnamul de sud, să respecte acordurile de la Geneva.

IOAN TIMOFTE

Mitingul de la Uzinele „1 Mai” Ploiești

Martii după-amiază, aproape 2.000 de petroliști, metalurgiști, chimiști, ceferiști și alți oameni ai muncii din Ploiești au participat la un miting care a avut loc în sala de festivități a uzinei „1 Mai” din localitate, organizat în cadrul Săptămînii de solidaritate cu lupta poporului vietnamez. Mitingul a fost deschis de pensionarul Gh. Belu, erou al muncii socialiste, membru al Comitetului Național de solidaritate cu lupta poporului vietnamez.

Luînd cuvîntul în cadrul mitingului ing. Ion Trocaru, vicepreședinte al Consiliului popular provizoriu al municipiului Ploiești, profesoara Doina Ivașcu, ing. dr. Ion Zîrnă, muncitorul Gheorghe Cantemir și-au exprimat în numele tovarășilor de muncă solidaritatea cu lupta eroică a poporului vietnamez, au condamnat agresiunea imperialistă în Vietnam, cerînd S.U.A. ca în cel mai scurt timp să pună capăt tuturor actelor de război îndreptate împotriva poporului vietnamez.

A luat apoi cuvîntul Hoang Tu, ambasadorul R. D. Vietnam la București, care, după o amplă trecere în revistă a succeselor dobîndite de poporul sud-vietnamez în lupta sa dreaptă dîră împotriva agresorilor americani, a spus:

„Statelor Unite ale Americii au atacat fără nici un motiv Republica Democrată Vietnam, țară independentă și suverană. Pe bună dreptate, nu numai noi, ci întreaga omenire consideră acesă agresiune drept o sfidare grosolană a normelor internaționale de convingere, un act extrem de periculos îndreptat împotriva păcii și progresului omenirii. De aceea, dînd curs rațiunii, exprimată de atîlt prin glasul a milioane și milioane de oameni din lumea întreagă, S.U.A. ar trebui să pună capăt de îndată și necondiționat actelor lor de agresiune. Din păcate însă, faptele concrete arată că guvernul american se încăpățînează în intensificarea războiului de agresiune în Vietnam, amenințînd totodată și alte țări din această zonă — Laos, Cambodgia, R. P. D. Coreeană. Imperia-

listii americani au repetat desori că doresc să poarte convorbiri cu R. D. Vietnam, dar în mod sistematic au evitat să dea curs Declarației Ministerului Afacerilor Externe al R. D. Vietnam din 29 decembrie 1967, condiționînd încetarea bombardamentelor.

Poporul vietnamez nu poate să accepte condițiile agresorului. Poporul nostru nu va purta convorbiri de frica bombelor, el nu va îngenușca nicodată în fața violenței. Noi nu vom înceta lupta pînă la victoria finală, conștinși fiind că apărînd-ne patria și pămîntul nostru, apărăm pacea și progresul general.

Ambasadorul R. D. Vietnam a exprimat apoi mulțumiri partidului, guvernului și poporului român pentru sprijinul și ajutorul moral, material, politic și diplomatic acordat poporului vietnamez.

În încheiere, Gh. Cojocaru, președintele Consiliului municipal sindical Ploiești, a dat citire unei motiuni, adoptată de participanții la miting.

(Agerpres)

ACTUALITATEA pentru tineret

(Urmare din pag. 1)

au stat nefolosite în zilele acestei de campanie. „Nu avem tractoriști — ne-a spus inginerul mecanic George Vasile — iar directorul a plecat să depoziteze oarecîr prin cooperativele agricole”. De ce se face tocmai acum acest lucru?...

Motive tot atât de „serioase” au determinat ca și în raza altor stațiuni de mașini și tractoare volumul lucrărilor executate zilele acestea, să fie neîndeplinit. Mecanizatorii de la S.M.T. Independența, au înșămîntat în ultimele două zile doar 22 de hectare iar cei de la Adamclous numai cu cîteva în plus. Ne îndoiim că la Tușani, Șipote, Deleni și în celelalte cooperative agricole nu s-a putut lucra, în timp ce alături, la numai cîteva kilometri, țărani cooperatori din Petroșani au înșămîntat în aceeași perioadă 150 de hectare cu culturi din prima urgență, aplicînd, totodată, lucrările pregătitoare pe alte cîteva sute de hectare. Însă, „realizările” stațiunilor de mașini și tractoare amintite, precum și ale celorlalte redau ritmul în care se lucrează la înșămîntările de primăvară în județul Constanța: în 14 zile, bune de lucru a fost înșămîntată doar 52 la sută din supra-

Statuile Clujului

În municipiul Cluj au început pregătirile pentru amplasarea unor importante monumente sculpturale care evocă personalități și evenimente din istoria poporului nostru. În piața Mihai Viteazul va fi ridicat un grup sculptural cu o înălțime de 16 metri, înălțîndu-se Horia, Cloșca și Crișan. Lucrarea aparține sculptorului Ion Vlașcu. Pe dealul Cetățuia se va înălța un monument închinat ostașului român, creație a cunoscutului artist clujean Romul Ladea. La intrarea în parcul orașului va fi amplasată statuia din bronz a lui Mihai Eminescu. Autorul este Ovidiu Maitec. Tot din

creația lui Romul Ladea, în orășelul studentesc va fi ridicat grupul statuar „Tineretea” iar în parcul orașului, pe alea Scriitorilor, busturile lui Lucian Blaga și Ion Agărbiceanu. În cartierul Universității vor fi dispuse statuile lui Dimitrie Cantemir, N. Olahu și grupul statuar al cîștirilor școlii ardelenice. În alte zone ale orașului și în trînșinta unor licee vor fi dispuse busturile lui Avram Iancu, Bălcescu, Vasile Pirvan, Aurel Vlaicu, Traian Vuia, Nicolae Titulescu, Ilie Păuțel, Ianoș Herbac, Constantin Godeanu etc.

I. RUSU

O fotografie pentru albumul dv.

REX GILDO

Gildo a obținut, alături de ceilalți soliști, un disc de aur și unul de diamant. În spectacolul muzical berlinez „My Fair Lady”, Rez Gildo a apărut de 110 ori în rolul Fredy. Critica

de specialitate este unanim elogioasă în aprecierea acestui talentat artist, considerîndu-l un actor tonic al spectacolului german muzical de varietăți.”

ST. DRAGHIA

Camavalul primăverii

În întîmpinarea vacanței de primăvară, comitetul U.T.C. de la Grupul școlar de chimie din Suceava a organizat un fastuos carnaval al primăverii dedicat frunțașilor la învățătură, fiind invitați și cei mai harnici elevi din liceele orașului. Carnavalul a fost deschis simbolic prin apariția Primăverii însoțită de un șal de tineri purtînd flori multicolore. Apoi, s-a zgîrcit la imaginație, organizatorii au oferit celor peste 200 de tineri invitați o seară plăcută.

I. BELDEANU

Salon literar artistic

La Bacău a fost deschis ieri primul salon literar artistic, eveniment deosebit în viața culturală a municipiului. Patronat de colectivul de redacție al revistei „Ateneu”, salonul își propune să devină punctul de gravitație al oamenilor de cultură și artă din Bacău, să prilejuiască un viu și permanent schimb de idei și impresii asupra creației artistice. După cum ne declară redactorul-șef al revistei, Radu Cîrneli, întruizile salonului literar-artistic din Bacău vor oferi membrilor săi serii de instrucție și distracție.

ION CHIRIC

Hectare sub troienele nepăsării

fața rezervată pentru mazăre, 20 la sută la boroașuri, 22 la sută la ovăz și 5 la sută la sfecla de zahăr. Aceasta arată că sînt serioase carențe în organizarea muncii, că măsurile pregătitoare n-au fost cu preocupare centrală a conducătorilor de unități.

Carențele existente în organizarea muncii își pun acum amprenta asupra ritmului și calității lucrărilor agricole. Și orice înțirire înseamnă diminuarea producției, valorificarea insuficientă a condițiilor de climă și sol, a bazei materiale cu care unitățile agricole sînt dotate. Pentru încadrarea în limitele epocii optime a lucrărilor agricole din actuala campanie se impune o desăvîrșită organizare a muncii pe baza unor grafice judiciose întocmite. Vor trebui asigurate, pe parcurs, toate condițiile care influențează mersul lucrărilor iar mecanizatorilor li se cere să lucreze intens, în schimburi prelungite, cu întreaga capacitate a mașinilor, pentru a pregăti ireproșabil terenul și a înșămînta la un nivel agrotehnic corespunzător culturii.

G. BRAD

(Urmare din pag. 1)

tervine receptivitatea cu care fiecare organizație apelează la inițiativa proprie și încrederea cu care o privește. Altfel...

Altfel se întîmplă așa cum mi-a fost dat să văd recent, într-o împrejurare în care dorința de a face ceva util, s-a lovit de neîncrederea cu care era suspectată și s-a oprit, dezorientată, la jumătatea unui drum drept, ca și cum s-ar fi aflat în fața unei bifurcații. Nu știu cîte asemenea cazuri mai sînt în țară dar măcar, unul singur, există și, odată cu el, pericolul. Într-un liceu de specialitate dintr-un oraș oarecare elevii s-au gîndit să-și organizeze ei singuri vizionările de spectacole, de filme, vizitele la expoziții, excursiile prin împrejurimi. Dorința lor era că se poate de omenească. Era nevoie de cultură generală necesară într-un liceu de specialitate, în care strădania în pregătire are inevitabil o orientare restrînsă. Numai că inițiativa lor s-a izbit de o neîncredere totală din partea conducerii liceului și chiar — curios! — a organizației U.T.C. Pe de o parte, școala nu voia de la ei decît „carte și iar carte” și cînta să înălture tot ce i-ar fi putut „împiedica”

de la învățătură. Iar pe de altă parte, organizația — paradoxal, tocmai factorul prim care are în grînia sa timpul liber al elevilor, activitatea lor extrașcolare — rămăsese în necunoștință de cauză deoarece chiar elevii o oculariseră: „Secretarul nostru

fost cine știe ce lucru nepermis. Și iată cum, în fața unor astfel de situații, cerințele pe care le formulăm adesea cu privire la organizarea de acțiuni în funcție de preferințele și dorințele tinerilor cu privire la stimularea inițiativă, devin simple fraze ine-

Necesitatea unui climat propice devine astfel evidentă și de necontestat. Dorința de a stimula în fiecare organizație U.T.C. un cadru de afirmare a inițiativă rămîne o simplă dorință dacă nu este însoțită de crearea condițiilor indispensabile, dacă nu este încurajată. Încurajată pe tot parcursul procesului de transformare a ideii în inițiativă. Este singura modalitate de a vedea întruchipîndu-se sub ochii noștri principiul ca tinerii să devină organizatorii propriilor lor activități. Lucrul acesta se va întîmpla numai dacă îi lășăm s-o facă, dacă avem încrederea necesară în capacitatea lor; dacă nu privim cu suspiciune firea inițiativă la care nu am reflectat că la un posibil „atentat” la autoritatea noastră, a educatorilor.

Nu mai astfel se va instaura acel climat al încrederii reciproce de care inițiativa nu are condiții optime pentru rodire. Numai astfel va deveni o realitate convingătoare îndemnul adresat de la tribuna Consfățirilor pe țară a U.T.C.: mai mult încredere în inițiativă! „Acesta va fi numai în folosul muncii de creștere și de educare a tineretului”.

D. MATALA

ÎNCREDEREA ÎN INIȚIATIVĂ

U.T.C. ne convoacă doar pe toți odată la cîte o acțiune și noi tocmai asta nu vrem. Nu ne poate interesa pe toți la fel același lucru.

Așadar, o inițiativă care nu poate întruni decît aprecieri a trebuie să se strecoare pe undeva printre școală și organizație, în afara lor, ca și cum ar fi

ficiente odată ce nu-și găsesc acoperire în practică. Direcția liceului amintit a scăpat probabil din vedere că apelul insistent care se face în etapa actuală la școală, la familie, la cele mai bune forțe ale societății are în vedere o educație armonioasă și mai ales, multilaterală, a tinerii generații.

Falsa odisee a legumelor

(Urmare din pag. 1)

de produse preambalate — igienice, aspectuoase — iar legumele prospete vor ajunge în rețeaua comercială spălate, sortate și, implicit, de calitate!

Provizionarea populației cu produse de calitate este mai o problemă care orînd: Ce măsuri se impun, în acest context, pentru sectorul producției?

— Precum se știe — ne-a spus Gh. Stancu, director al Direcției generale a producției horticulturale, organ consultativ de producție de fructe a țării noastre nu este satisfăcătoare nici din punct de vedere cantitativ, nici în ce privește calitatea.

— Există așadar, anumite cauze care au generat actuala situație?

— Evident, Cauzele sînt multiple. Mai întîi, actuala pondere a soiurilor comune, cu valoare redusă, precum și practicarea unei culturi a pomilor, nesatisfăcătoare. Dar, pe lângă slaba productivitate a livezilor, se mai manifestă și o cîndamănilă lipsă de interes în unele unități producătoare față de acțiunea de combatere a dăunătorilor. Există conducători de cooperative agricole care inter-

zic această brigăzilor fitosanitare în livezi, pentru stropiri, pe motiv că... printre pomi se găsește diverse alte culturi agricole! Și aceasta, deși stropirile sînt gratuite, statul cheltuiind milioane de lei anual — tocmai pentru protejarea livezilor și obținerea unor fructe de calitate.

Pentru licheidarea acestor neajunsuri începînd cu anul 1967 a fost constituit Consiliul Pomologic, organ consultativ de specialitate al C.S.A. menit să se ocupe de orientarea pomiculturii și de dezvoltarea producției de fructe conform cerințelor. Se va întocmi un program de amplorare menit să favorizeze extinderea plantațiilor după cele mai noi reguli agrotehnice, efectuate deosebi în bazinele pomice tradiționale — ca, de exemplu, valea Dimbovitzei (2.000 ha), Fălcișeni (2.000 ha), Tara Hategului (2.500 ha) — cu meri și peri, precum și Medgidia, sudul Olteniei, Cenad, Oradea cu pierlici și căisi. Astfel vor fi constituite puternice unități de producție, previzibile cu specialități, mijloace tehnice de lucru — într-un cuvînt adăvurate fabrici de fructe, care vor trebui să funcționeze ireproșabil!

Răspunsurile la ancheta noastră au dezvăluit existența a numeroase probleme ce urmează a fi soluționate în vederea aprovizionării populației cu legume și fructe de calitate. Situația din această primăvară demonstrează că sînt încă unități agricole în care nu s-au luat măsurile ce se impuneau pentru a se efectua la timp lucrările de sezon în livezi și grădini de zarzavat. Deși de la realizarea anchetei a trecut un număr de zile, în buie să acționeze și mîșcările foarte încete. Publicarea acestui articol are darul de a atrage atenția unităților economice agricole și organelor care contribuie la aprovizionarea populației cu legume și fructe, în vederea luării în timp util a măsurilor necesare, pentru recuperarea rămînerii în urmă și executarea în cele mai bune condiții a lucrărilor ce se impun. În același timp, organele care se ocupă cu aprovizionarea populației trebuie să acționeze și mîșcările pentru îmbunătățirea desfacerii legumelor și fructelor în orase sau centre muncitorești și chiar în diversele zone ale orașului.

Asupra acestei probleme ziarul își propune să mai revină.

ROMULUS ALEXANDRESCU

Un program de acțiune privind instruirea profesională și tehnică

● Proiectul de rezoluție prezentat de delegația română la Conferința pentru comerț și dezvoltare

Delegația română la Conferința Națiunilor Unite pentru comerț și dezvoltare a la Delhi a prezentat participanților proiectul de rezoluție cu privire la formarea de personal tehnic specializat în domeniul promovării exporturilor.

Subliniind că expansiunea comerțului exterior al țărilor în curs de dezvoltare, diversificarea acestuia, precum și ameliorarea metodelor folosite depind în mare măsură de disponibilitățile în personal calificat în acest domeniu, proiectul de rezoluție român, care a fost alăturat în calitate de coautor de delegațiile Franței, Iranului, Senegalului și Tunisului, afirmă importanța factorului uman în progresul țărilor în curs de dezvoltare și în special în promovarea exporturilor. Se recomandă secretarului general al UNCTAD să elaboreze, împreună cu diverse organisme ale O.N.U. și cu alte instituții internaționale specializate, un program de acțiune cu privire la instruirea profesională și tehnică, inclusiv schimburi de informații asupra formelor comerțului exterior. Un asemenea program ar urma să cuprindă definiția priorităților acțiunilor organizațiilor internaționale în acest domeniu și mijloacele deosebite de realizare a lor; coordonarea și raționalizarea activităților de asistență tehnică; ajutorarea țărilor în curs de dezvoltare în obținerea informațiilor necesare privind sursele de asistență disponibile. Secretarul general al UNCTAD este invitat, de asemenea, să vegheze ca cererile de asistență tehnică ale țărilor în curs de dezvoltare în scopul formării de personal tehnic și specializat, să se bucure de o atenție mai mare din partea programului Națiunilor Unite pentru dezvoltare, a centrului pentru comerțul internațional UNCTAD-GATT și a altor organisme specializate ale O.N.U. Proiectul de rezoluție prezentat de delegația română a fost publicat de secretariat ca document al Conferinței și va face

Frământările studentești de la Djakarta

Djakarta a cunoscut, în acest început de săptămână, momente de tensiune soldate cu o singurească ciocnire. Mii de studenți au invadat străzile centrale ale orașului manifestând zgomotos.

Efervescența universitară a devenit un fenomen obișnuit în Indonezia. Destul de des liniștea orașului este tulburată de coloarele studenților care agită pancarte și strigă lozinci. Manifestanții porniți din amfiteatru au schimbat, însă, lozincile. O parte din ei fuseseră folosiți ca o „forță de șoc” împotriva regimului Sukarno. Ziua și noaptea înconjurau palatul prezidențial cerind înlăturarea oamenilor politici cu vederi progresiste. La modă era atunci anticomunismul iar generalilor li se ofereau

● „Forța de șoc” s-a întors împotriva celor ce au tutelat-o ● Cauzele nemulțumirii studenților indonezieni

lași ziar constata nemulțimea din rândurile studenților, generatoare de „tot mai dese demonstrații de stradă împotriva celor mai înalți funcționari ai guvernului”. Prăpăstia care separă studențimea de liderii militari se lărgeste. „Forța de șoc” se întorsese împotriva celor care au tutelat-o și au pus-o în mișcare. Pentru a avea o imagine mai completă a realității universitare din republica insulară se cuvine să amintim relațiile revistei TRICONTINENTAL potrivit căreia „copii provenind din familii cu vederi progresiste nu au posibilitatea de a studia”. Scumpirea vieții, inflația, absența unor măsuri de asistență obligă pe destui studenți la activități ce nu au nimic comun cu preocupările universitare. În aceste condiții, nivelul pregătirii este în scădere, învățarea nu se află pe primul plan. În plus, membrii grupurilor anticomuniste obțin cu

ușurință diplomele de absolvire sau promovează, grație amenințărilor proferate la adresa profesorilor. Problema esențială, care frământă tineretul universitar, este cea a perspectivei. Într-o țară care duce lipsă de cadre specializate bintuie șomajul intelectual. Deplăsurile produse printre studenții indonezieni nu pot fi desprinse din contextul actualii situații politice și economice a țării. Intre deținătorii puterii se înmulțesc dezacordurile iar studenții par să se fi angajat de partea celor ce critică pe generalul Suharto. Demonstrații de luni purtau pancarte pe care scria: „Democrația nu înseamnă arbitrar” și „Să fie instaurată legalitatea”. Membrii Frontului de acțiune (organizație de dreapta) au cerut ca alegerile generale să se desfășoare în termenul de 18 luni

M. RAMURĂ

LA INCHIDEREA EDITIEI. Marți la Djakarta a avut loc o nouă demonstrație studentească organizată de Frontul de acțiune (KAPP). Pentru a evita noi incidente autoritățile de la Djakarta au hotărât să închidă începând de joi instituțiile de învățământ, pe o perioadă de o săptămână.

țările în curs de dezvoltare care să includă și cooperarea economică ca parte a acestui program. Propunerile făcute de delegația română au fost incluse într-un proiect mai larg de rezoluție prezentat de grupul celor 77, intitulat: „Un program de dezvoltare a exporturilor, pentru lărgirea și diversificarea lor în favoarea țărilor în curs de dezvoltare, promovarea cooperării economice, tehnice și industriale în acest scop”. Contribuția României la elaborarea proiectului a fost apreciată de delegația indiană și de alte delegații cind aceasta a fost introdusă oficial în Comitetul nr. 2. Raportul acestui comitet menționează, de asemenea, într-un paragraf separat importanța propunerilor privind cooperarea economică, industrială și tehnică.

R. D. VIETNAM. Avion american doborât în timp ce ataca regiunea Vinh Phno

„Putem negocia cu F. N. E.”

Primul discurs electoral al lui Robert Kennedy

Adresându-se, în primul său discurs electoral, studenților universității statului Kansas, senatorul Robert Kennedy a adus din nou critici politicii Administrației Johnson în Vietnam.

„Actuala politică vietnameză, a arătat Robert Kennedy, se rezumă la utilizarea crescândă a forței acolo unde forța nu a reușit niciodată să realizeze ceea ce la sacrificarea fără milă a vieții soldaților noștri. Controlul asupra populației rurale, considerat atât de frecvent drept unul din obiectivele esențiale ale eforturilor noastre, s-a spulberat. Războiul din Vietnam, departe de a fi ultima încercare grea pentru Statele Unite, slăbește de fapt poziția noastră în Asia și subminează cooperarea interna-

țională...”, a declarat Robert Kennedy. Referindu-se la modalitățile de soluționare a conflictului, fratele fostului președinte s-a pronunțat în favoarea dezescaladării și a negocierilor. „Așa cum preconizez de doi ani, a spus el, noi putem negocia cu Frontul Național de Eliberare; putem, dar nu am încercat niciodată, să realizăm aceasta. A căuta cu orice preț victoria, chiar și la masa tratativelor, înseamnă a alerga după un țel care nu va fi niciodată atins”, a arătat Robert Kennedy.

Un sondaj Gallup efectuat în sinul Partidului Democrat înaintea testului electoral preliminar din statul New Hampshire situează în frunte, la egalitate, pe președintele Johnson și senatorul Robert Kennedy. Pentru fiecare dintre cei doi oameni politici

au optat 41 la sută din cei chestionați, 18 la sută declarându-se nedecizi. În sondajul Gallup din ianuarie, președintele Johnson înregistrase 48 la sută, iar Robert Kennedy 38 la sută din voturi.

Că sfacarea rhodesiană se află de mult vreme în impas, e un lucru bine cunoscut de toată lumea. Dar niciun impas n-a fost mai clar, mai vizibil și mai desăvârșit ca în prezent, după executarea celor doi lideri ai Salisbury. Întrebarea esențială pare a fi acum următoarea: cum se poate acționa împotriva actualului regim rhodesian în vederea înlăturării lui? De aici se ramifică o multitudine de întrebări subordonate: ce va face Londra? Ce poate să facă Londra? Ce este dispusă să facă? Cum pot acțiunile celelalte țări mai ales cele africane? Ce li se poate face lui Smith? etc., etc.

In ceea ce privește Anglia, trebuie spus că actuala criză a dus la o oarecare apropiere a conservatorilor de laburiști. Primii, după cum se știe, aveau o atitudine cât se poate de favorabilă lui Smith; în timp ce guvernul sovăia târâgana, partizanii lui Heath susțineau deschis că independența Rhodesiei trebuie recunoscută și că tratativele cu Smith trebuie să se ducă pornindu-se de la această bază. Cu puțin timp înaltele primelor executivii, fostul prim-ministru conservator, Douglas Home, efectuate chiar și vizite în Rhodesia și purtase discuții care, după propria-i declarație, „ar fi putut oferi o soluție a conflictului anglo-rhodesian”. Crimele rasistilor au dări-

Luptele din valea fluviului Zambezi continuă

Știrile transmise din Rhodesia de agențiile de presă informează că în valea fluviului Zambezi continuă luptele între detașamente ale patrioților africani și forțele armate ale guvernului rasist de la Salisbury. Potrivit agenției U.P.L., armata rhodesiană s-a înfățișat împotriva detașamentelor patrioților africani care acționează în această regiune.

După două zile de lupte comunicatele date publicității semnalează că s-au înregistrat morți și răniți de ambele părți. Luptele între unitățile patrioților africani și trupele guvernului se desfășoară la vest de orașul Makuti, situat la aproximativ 291 kilometri nord de Salisbury.

ORIENTUL APROPIAT

● REUNIUNE A „ORGANIZAȚIEI PENTRU ELIBERAREA PALESTINEI” ● REACȚII LA TEL AVIV

Comitetul Executiv provizoriu al „Organizației pentru eliberarea Palestinei” s-a reunit la Beirut sub președinția lui Yehia Hamouda, în vederea convocării noii Adunări Naționale palestiniene. Aceasta va avea 100 de membri.

Beirutul a fost ales sediu al reuniunii proiectate pentru a permite Comitetului Executiv să stabilească contacte cu diferite organizații de guerilă și în special cu mișcarea „Al Fatah”. Lucrările comitetului vor dura câteva zile.

Primul ministru al Israelului, Levi Eshkol, și ministrul apărării, Moshe Dayan, au făcut Ior-

dania „răspunzătoare pentru acțiunile pe care le întreprinde de pe teritoriul ei împotriva Israelului organizația „Al Fatah” precum și alte organizații”. Atât primul ministru, cât și ministrul apărării au avertizat Iordania că în cazul în care nu va împiedica aceste acțiuni ale organizațiilor de guerilă, Israelul va lua măsurile corespunzătoare.

Aceste declarații au fost făcute la puțin timp după semnarea unor noi incidente pe malul vestic al Iordanului între patrulele israeliene și forțe de guerilă. După cum relatează agenția Associated Press, în timpul acestor incidente doi militari israelieni au fost uciși.

de la Salisbury, așa cum ar fi propus Wilson — Home a fost nevoit să se transforme, în cele din urmă, în critică al regimului lui Smith. Executarea celor doi lideri africani, a spus el „înălțară orice posibilitate de noi negocieri” cu guvernul de la Salisbury. Fostul premier a menționat că „soarta a numeroșilor africani din Rhodesia este mult mai rea decât își poate

mat însă întregul eșafodaj Douglas — Home a fost nevoit să se transforme, în cele din urmă, în critică al regimului lui Smith. Executarea celor doi lideri africani, a spus el „înălțară orice posibilitate de noi negocieri” cu guvernul de la Salisbury. Fostul premier a menționat că „soarta a numeroșilor africani din Rhodesia este mult mai rea decât își poate

dra, în prezența lor sau în contumacie, și condamnați potrivit legilor în vigoare. Însă avocații, plății sau nu, ai guvernului Rhodesiei s-au grăbit să susțină că o eventuală cerere de extrădare n-ar avea nici o șansă, deoarece persoanele vizate nu pot fi arestate decât în baza unui mandat local. Apoi, Smith n-ar putea fi extrădat întrucât extrădarea nu se execută decât spre țara unde crima sau delictul au fost comise, ș.a.m.d. S-a exclus, apoi și posibilitatea de a face apel la Curtea de la Haga, amintindu-se că acest for nu se ocupă decât de

litigii izbuonite între state independente. Or, întrucât Londra contestă independența Rhodesiei... S-a făcut și propunerea de a se intensifica sancțiunile economice, sancțiuni care, se știe, deși au provocat unele greutăți economiei țării, n-au dat rezultatele așteptate. Dacă însă aceste sancțiuni se vor intensifica, se vor dubla, tripla etc.,

de Securitate, cu toată insistența „tutuii a treia”, autoritatea de a hotărî să recurgă la forță, în afară de cazurile cu totul excepționale de agresiune, de tulburare sau amenințare a păcii mondiale”. În consecință, observatorii consideră că o rezoluție în plus nu poate rezolva problema Rhodesiană.

Rămâne, deci, în discuție doar mijlocul de care Anglia se ferește ca de foc: recurgerea la forță. Comentarii susțin deschis că prin refuzul de a recurge la forță, la singurul mijloc eficient de ieșire din impas, Anglia se leagă singură de mîini, se expune jignirilor și batjocurilor publice, pierzând încrederea și prestigiul. Se afirmă că a sosit momentul ca Londra să termine cu șovăiala și să treacă la fapte. Dar, după cât se pare, Whitehall-ul nu se grăbește nici de astă dată. Potrivit lui GUARDIAN, se poate observa deja o tendință a guvernului Wilson de a nu închide, în pofida a tot ce s-a întimplat, usa unei eventuale reluări a negocierilor cu Salisbury. Această idee este exprimată și de LE MONDE, de LA LIBRE BELGIQUE și de alte ziare. Există, deci, posibilitatea ca lucrurile să se desfășoare și de aici înainte după tipul cunoscut, cu amînări de joc pînă mai apoi, ca și cum nimic nu s-ar fi întimplat.

ION D. GOIA

Patrioții sud-vietnamezi își intensifică acțiunile

Detașamentele Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud își intensifică presiunile asupra pozițiilor americano-saigoizeze din sectorul bazei militare de la Khe Sanh, unde se află încercuții de 59 de zile 6000 de pușcași marini americani. Instalațiile militare ale bazei sînt obiective permanente ale artileriei patrioților. Trupele americano-saigoizeze, arată corespondentul agenției France Presse, împingîndu-se în încercările de a repera detașamentele F.N.E. aflate în tranșee adînci și în fortificații militare cumulate de vegetația extrem de bogată din regiunea septentrională a Vietnamului de sud. Demonștrind o mare mobilitate, patrioții bombardează baza de la Khe Sanh de la o distanță de numai 300 metri, în pofida raidurilor repetate efectuate de bombardierele strategice americane „B-52”.

Unitățile Frontului Național de Eliberare și-au intensificat acțiunile și în provincia Quang Tri în apropierea importantei baze americane de la Dong Ha, unde au avut loc lupte violente între detașamentele ale F.N.E. și unități militare americano-saigoizeze. Au fost înregistrate pierderi de ambele părți.

Directorul revistei „L'Express” la Madrid

Recent, directorul revistei franceze „L'Express” a vizitat Madridul și Barcelona, unde a avut întâlniri cu studenții spanioli. Redăm mai jos relațiile ziarului parizian „LE MONDE” privind conferința lui J.J. Servan — Schreiber la Facultatea de drept din Madrid.

„Jean Jacques Servan-Schreiber, directorul revistei „L'Express”, a avut la Madrid o „întîlnire” agitată cu 4000 de studenți care se înghesuiau în marile amfiteatru al Facultății de drept. Aurul cărții „Sîdarea americană” s-a pronunțat în favoarea „integrării Spaniei în Europa neocapitalistă” teză careia universitarii s-au replicat cu strigăte de „Europă socialistă” și „Nu Europei bancherilor!”. J. J. Servan-Schreiber a făcut o călătorie de patre zile în Spania și a participat la Madrid și Barcelona la vreo zece dezbateri. Teza sa se poate rezuma în câteva cuvinte: Spania trebuie să aleagă între autarhie și calea europeană; Spania trebuie recuștigată la democrație. Spaniolii s-au întrebă cu această ocazie despre forma de democrație care s-ar potrivit cel mai bine Spaniei.

În fața studenților înfrunți la Facultatea de drept din Barcelona, unde a fost invitat de profesorul Manuel Jimenez de Parga, și cu ocazia diferitelor sale intervenții la Madrid, unde a fost invitatul lui Antonio Garcia Trevijano Forte, prezența directorului revistei „L'Express” a pus îndecise în valoare gradul înalt de politicizare a universității.

Ziarul parizian, referindu-se la înfîlnirea de la Facultatea de drept scrie că studenții l-au primit pe Servan-Schreiber cu rezervă și chiar cu ostilitate. Conferința trebuia să aibă loc la

Facultatea de științe politice și economice, cunoscută în cercurile universitare ca facultatea „rosie”. Or, în ultimul moment organizatorii au hotărît o schimbare în favoarea Facultății de drept care are renumele că este „supusă”. Studenții au refuzat cu mîndrie cedarea drepturilor de autor asupra ediției „Lea” a cărții „Sîdarea americană” — drepturi oferite de Schreiber cu stîngăcie S.D.E.U.-ului (Sindicatul Democrat al Studenților Universitari). Directorul revistei „L'Express” a fost aplaudat cînd a salutat lupta „comisilor muncitorești” și a studenților împotriva regimului franchist dar avea să-i dezamăgească pe auditorii săi prin confuzia și prin refuzul său de a răspunde concret unor întrebări puse cu precizie. Un delegat al S.D.E.U. a declarat: „El vine să ne ofere neocapitalismul care este de fapt o formă de exploatare foarte subtilă și foarte periculoasă pentru o țară care posedă structurile sale politico-sociale. În fața imperialismului american marea majoritate a studenților spanioli cred în posibilitatea construirii unei Europe democratice”.

Conferința a luat sfîrșit într-o atmosferă agitată. Scăpat teafăr din încierare, Servan-Schreiber a fost întrebă de poliție dacă dorește să depună plîngere. El a răspuns că vrea să denunțe „poliția spaniolă, cauză a represaliilor exercitate împotriva universității și vinovată de aceste incidente.”

pe scurt

LA UNIVERSITATEA populară din Ferrara a avut loc o seară consacrată Republicii Socialiste România, în cadrul căreia prof. Fausto Fiorini a vorbit despre „dezvoltarea industrială a României”. De asemenea, la Castelfranco-Veneto, cercul de tineret local a organizat o adunare consacrată frumusețelor turistice ale României. Un grup de tineri care anul trecut ne-au vizitat țara au tratat tema „Întîlnire cu Marea Neagră”. Ambele manifestări, care s-au bucurat de succes, au fost urmate de proiecțiile unor filme documentare, ilustrînd dezvoltarea economică, culturală și turistică a României.

RECENT s-a deschis la Hanoi expoziția de fotografii „Miscarea artistică de amatori din Republica Socialistă România”, trimisă de Institutul Român pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea.

La vernisajul expoziției au participat Vu Quoc Uy, vicepreședinte al Comitetului vietnamez pentru relațiile culturale cu străinătatea și alte oficialități vietnameze.

Au fost prezenți ambasadorul Republicii Socialiste România la Hanoi, Constantin Băbeanu, și membrii ambasadei.

SEFUL statului cambodgian, prințul Norodom Sihanuk, a declarat că țara sa ar fi bucurată să primească pe reprezentanții Statelor Unite și ai Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud pentru convorbiri de pace la Pnom Penh. El a făcut această declarație în cadrul unui interviu acordat redactorului șef al revistei americane „Look”, precizînd că reprezentanții guvernului de la Saigon nu ar fi primiți „deoarece ei nu recunosc granițele Cambodgiei și nu doresc într-adevăr pacea”.

Prelungirea mandatului forțelor O. N. U. în Cipru

Consiliul de Securitate a hotărît luni în unanimitate să prelungească pentru o nouă perioadă de trei luni mandatul forțelor O.N.U. în Cipru, care expiră la 26 martie.

În cadrul dezbaterilor asupra evoluției situației din Cipru, delegatul cipriot, Zenon Rossides, a exprimat membrilor Consiliului dorința președintelui Makarios de a coo-

perna cu secretarul general, U Thant și convingerea acestuia că problema cipriotă nu poate fi reglementată recurgîndu-se la forță. Orhan Erlep, reprezentantul Turciei, a afirmat că evoluția situației din Cipru justifică, pentru prima oară în ultimii patru ani, un oarecare optimism. Aceste perspective favorabile, el le-a atribuit retragerea forțelor militare grecești din insulă, ceea ce a dus la îmbunătățirea relațiilor dintre A na și Ankara și la luarea unor măsuri administrative, deosebi în sensul abrogării unor restricții severe impuse populației.

Delegatul grec, Dimitrios Bitsios, a subliniat, de asemenea, îmbunătățirea situației din Insula Cipru.

LA TEATRUL Craiova din Istanbul a avut loc premiera piesei „Gațele” de Al. Kiritoșu. La premieră au luat parte oameni de artă scriitori, critici, precum și alte personalități ale vieții culturale-artistice din Istanbul. La sfîrșitul spectacolului, care s-a bucurat de un trumpos succes, actorilor le-au fost oferite buchete de flori.

După „O scrisoare pierdută” și „Celebru 702” aceasta este cea de-a treia piesă românească care se joacă pe scenele teatrelor din Istanbul.